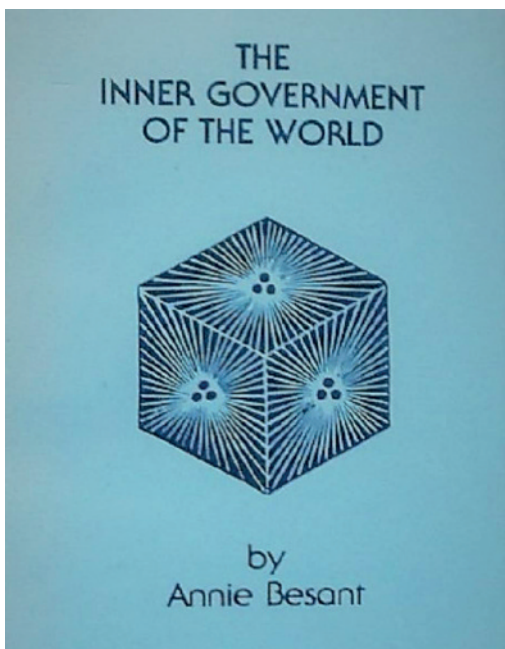

ANNIE BESANT - NOTRANJA VLADA SVETA

NOTRANJA VLADA SVETA

ANNIE BESANT

teozofija v sloveniji

Annie Besant

NOTRANJA VLADA SVETA

Naslov izvirnika: The inner government of the world

Izvirnik izdal: The Theosophical Publishing House, 1920

Prva elektronska izdaja

Prevod, prelom in izdal: Anton Rozman

Slika na naslovnici: Platnica knjige The inner government of the world

Leto izdaje: Ljubljana, 2022

Publikacija je brezplačna

Avtorske pravice: © Teozofija v Sloveniji 2022

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v

Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani

COBISS.SI-ID: 125436419

ISBN: 978-961-6561-60-0 (PDF)

NOTRANJA VLADA SVETA

ANNIE BESANT

teozofija v sloveniji

Vsebina

Stran

1. Predavanje

5

2. Predavanje

21

3. Predavanje

36

1. Predavanje

Ishvara; Graditelji vesolja;

Hierarhija našega sveta; Vladarji; Učitelji; Sile.

V teh treh predavanjih bi vam rada predstavila, če bom le zmogla, določen pogled na svet in način, na katerega je ta svet voden in upravljan. Ker je to predavanje javno, mislim da moram navesti določeno pravilo, kar ne bi bilo potrebno, če bi bili prisotni samo člani Teozofskega društva. Vedeti moramo, da v Teozofskem društvu nimamo nobenih avtoritet glede na posamezna mnenja. Vsak član si lahko ustvari lastno teorijo o življenju, izbere svojo lastno smer mišljenja in nihče nima niti najmanjše pravice, da bi diktil kateremukoli članu, kaj mora izbrati ali kaj mora misliti. V Teozofskem društvu imamo le en pogoj, ki obvezuje naše člane, in sicer, priznavanje univerzalnega bratstva. Ob tem pa je vsak član popolnoma svoboden. Lahko pripada katerikoli religiji ali pa sploh nobeni. Če pripada neki religiji, od njega nihče ne zahteva, da bi jo zapustil, da bi jo zamenjal, ampak le, da naj poskuša živeti v skladu z njenimi učenji o duhovnem življenju, o združenosti vsega, da naj živi v harmoniji z ljudmi svoje in drugih ver. Ko govorimo o teozofiji, lahko to besedo razumemo na enega od dveh načinov, in sicer, prvič, kaj naj pomeni posamezniku. V tem smislu ni nobene razlike

med teozofijo in staro *brahma-vidyo* Indije, *para-vidyo* in *gnosis* Grkov - sploh nobene razlike. To je priznavanje, da človek lahko spozna Boga. V *Upanišadah* je imenovana kot znanje o Njem, preko katerega so znane vse stvari! Ko o njej govorimo v smislu "znanja" nastopi težava bolj zaradi jezika, ki ga uporabljamo, kajti znanje vsebuje dvojnost, ali celo trojnost - poznavalca, poznano in odnos med njima - ko duh človeka, ki prihaja iz Išvare, spozna svojo lastno naravo, to ni več stvar mišljenja ali poznavanja. To je stvar spoznavanja te istovetnosti. O poznavanju v *Upanišadah* piše: "Tisti, ki pravi 'Jaz poznam (vem)', ta ne pozna (ve)," kajti sama beseda poznavanje (znanje, vedenje) je napaka v tem spoznanju. Mi spoznanju ne pravimo "Jaz poznam (vem)," ampak "Jaz sem." To nam kaže na izvorni pomen besede "teozofija." Uporablja pa se tudi v drugem smislu: določene vrste učenj. Nobeno od teh posebnih učenj ne obvezuje kateregakoli člana. Vsa ta učenja so tista, zaradi katerih se je oblikovalo društvo, ki naj bi jih posredovalo svetu, vendar pa ne obvezujejo njegovih članov. Ta politika počiva na zelo trdnem temelju. Ta temelj pravi, da noben človek ne more resnično verjeti v resnico, dokler ni zrasel do tiste mere, ki ga usposablja, da jo sam vidi kot resnico. Učenje dejansko ni del vašega duhovnega učenja. To se odvija znotraj mentalnega življenja, znotraj tistega dela vaše narave, ki mu pravimo poznavanje (znanje), intelekt. In ta je sposoben videti tisto, kar mu je sorodno. Resnica v vas prepoznava resnico zunaj vas, ko se odpre notranja vizija. Zato je eden od ciljev društva študij velikih temeljnih resnic vseh religij. Člane nihče ne sprašuje, ali v njih verjamejo ali ne. Prepuščeni so njihovemu preučevanju, ob popolnem prepričanju, da lahko človek vidi sončno svetlobo le, ko ima odprte oči in ko ni slep. Nihče ga ne sprašuje, ali verjame v svetlobo. Tako je z resnico v mentalnem svetu. Takoj, ko se odprejo oči notranje narave, oči intelekta, to ni več vprašanje argumenta, ampak vprašanje vpogleda. Vi prepoznate resnico, ker vam sposobnost za resnico v vaši lastni naravi pove, da ta obstaja. Vi jo vidite, tako kot vidite svetlobo sonca. Dokler je človek slep, sonce kot svetloba zanj ne pomeni nič. Ko pa so oči odprte, ni potreben noben argument, da bi se prepričal o svetlobi, ki jo vidi. Na

resnico gledamo na ta način, zato tudi pustimo, da študent preučuje, dokler sam ne pozna resnice o katerikoli doktrini. Učenja, ki jih širi društvo, so tista, ki jih boste našli v vsaki veliki religiji. Če boste, na primer, vzeli v roke knjigo, ki jo je izdal Central Hindu College kot učbenik za hindujske otroke in *Napredni učbenik* za hindujsko mladino v tem kolidžu, boste v njej našli določene resnice. Podane so v hindujski obliki. Če vzamete v roke *Teozofski učbenik*, ki ga uporabljajo za poučevanje v šolah, kjer govorijo o religijah in katere obiskujejo otroci, katerih starši pripadajo različnim religijam, boste v njej našli tiste resnice, ki so skupne vsem religijam. Edina razlika je ta, da so v *Teozofskem učbeniku* raznovrstni *spisi* sveta iz različnih religij, ki te resnice potrjujejo, medtem ko so v hindujskem učbeniku omenjeni le hindujski *spisi*. To je vsa razlika glede teh velikih idej, same ideje so iste.

Razumeli boste, da je vse, kar sem povedala, obravnavanje stvari, kakor jih vidim jaz. To pa ne obvezuje nobenega člana, saj je dolžnost vsakega, da misli sam. Ti ne zaupajo društvu zaradi društva, saj so sprejeli kot pogoj za pridružitve le univerzalno bratstvo. Za to, kar govorim, sem odgovorna le jaz. To, kar govorim je rezultat mojega lastnega študija. Vi vsi, teozofi ali ne-teozofi, člani ali ne-člani, pa morate uporabljati svoj lastni intelekt, svojo lastno presojo, svojo lastno zavestnost, pri tehtanju trditev, ki sem jih postavila. Ne smete jih takoj sprejeti kot lastno resnico. Vsak mora uporabljati svoje lastno mišljenje in ne le preprosto sprejeti tujega. Še posebej pa je to tako zaradi tega, ker bom obravnavala težko umljiva vprašanja. Ko govorim o njih kot o resnicah, govorim predvsem na osnovi svojega lastnega znanja, ob tem pa uporabljam tudi določene trditve, ki so v skladu s tem, kar vem, vendar so povezane s precej širšim področjem dejstev kot pa sem ga sedaj sposobna doseči. Tako bom spregovorila nekaj stvari o obsežnem kozmosu sončnih sistemov, ki ga nisem sposobna sama preiskati. Ta vprašanja bom obravnavala kot celoto in le na kratko. Vendar pa je nujno, da bi dobili tako rekoč temeljit in popoln vpogled, ker obstajajo številni drugi solarni sistemi, o katerih ne vem nič. Večina nas govori o mnogih znanstvenih dejstvih, ne da bi jih lahko preverili. Na primer, jaz nisem sposobna preveriti trditve

velikih astronomov v zvezi s stanjem in odnosi v našem širnem sončnem sistemu. Jaz pač nisem študirala astronomije. Če bi jo, mi ne bi bilo potrebno uporabljati znanja velikih strokovnjakov te posebne znanosti. Vendar pa, če učijo o sončnem sistemu dejstva, ki so jih opazovali in zbrali s teleskopom in na številne druge načine ter tako preiskali sestavo ne samo našega planeta, bom to od njih prevzela, še posebej, če so njihova nova dejstva, na splošno, v skladu s tem, kar vemo o naši lastni konstituciji in njenem odnosu do določenih drugih teles na podlagi matematičnih izračunov. Mi smo natančno v enakem položaju pri obravnavi tako-imenovanih okultnih trditev, to je, trditev o dejstvih v zvezi s posebnim redom obstoja, s katerimi, nekaterimi, lahko prihajamo v stik v našem lastnem svetu. Obstoj, ki ga lahko do določene mere odkrijemo iz zgodovine našega lastnega sveta. Obstajajo tudi drugi, ki jih pa nismo sposobni raziskati tako, da bi si lahko pridobili znanje iz prve roke. Vendar pa so v zvezi z njimi precejšnje število trditev postavile veliko bolj visoko razvite osebe kot mi. Tako za okultno znanost kot astronomijo velja, da se moramo večinoma zanesti na strokovnjake. Določena področja lahko raziščemo sami, z lastnim študijem, druga ne. Pogoji so podobni tistim v astronomiji ali katerikoli drugi znanosti. Študiju moramo posvetiti precej časa. Preučevati moramo določena vprašanja, ki so bila vedno znova in znova preverjena. Pridobiti si moramo znanje iz prve roke, ki je najboljša, a tudi najtežja pot do znanja. Ta zahteva, da začnemo z določeno količino zmožnosti za to posebno znanost. Ugotovili boste, na primer, da nekdo ne bo nikoli postal velik astronom - ne glede na to, kako dolgo študira. Da človek, ki je slab matematik, ne bo mogel nikoli postati resnično velik astronom, ker je za študij astronomije pač potrebno znanje višje matematike. Če je človek že po naravi zelo otopel za to znanost, potem ne bo postal velik astronom. Tako je tudi pri študiju okultizma. Številne osebe nimajo zmožnosti, da bi z njim začele. To je odvisno od njihove preteklosti, od smeri evolucije, iz katere so izšli. Napredovanje je odvisno, poleg zmožnosti, tudi od časa, ki so ga pripravljene posvetiti študiju, kako so se pripravljene prilagajati pravilom, ki so jih postavili za začetnike strokovnjaki itd. Vendar, če priznamo, da obstaja velika razlika med spre-

jemljivostjo okultne znanosti in sprejemljivostjo astronomskih trditev, ki so jo podali strokovnjaki, potem bo vsak, praktično vsak izobražen človek, voljno sprejel pričevanja največjih astronomov o dejstvih, ki jih sam ne more opazovati ali preveriti. Če se bodo motili, to ne bo vprašanje življenja ali smrti. Ko pa začnete obravnavati trditve okultne znanosti, od katerih lahko nekatere najdete v velikih *spisih* sveta, nekatere pa v starih zgodovinah sveta, pa pri sodobnih mislecih obstaja veliko krivičnega skepticizma. Zgodovine zavržejo kot legende ali mite. Spise kot vraževerje, pa čeprav vsebujejo ideje starih ljudstev, veliko bolj poučenih od nas. Od tu težava okultizma, da bi opravičil svoj obstoj. Človek bi ga moral sprejeti na tak način kot sem vam jaz predstavila astronomsko znanost. Toda sodobni človek je pripravljen sprejeti le tisto znanost, ki temelji na aparaturah. Če ljudje ustvarjajo zelo zapletene aparature, kot so teleskopi, spektroskopi, vse vrste izjemno prefinjenih in občutljivih instrumentov, to ugaja sodobnemu umu, še posebej na zahodu, ki naj bi bil trenutno bolj razvit, tako pravijo, v običajni znanosti. To je način, na katerega deluje um. Gleda predmete in si izgraja teorije z opazovanjem, primerjanjem, razvrščanjem, itd. Vse, kar se giblje v tej smeri lahko namreč povprečni sodobni um opraviči pred samim seboj. Tu ni nikakršnega izziva. Okultizem deluje na drugačen način. Deluje preko razvijanja novih organov, ki so v človeku in ne z izdelovanjem aparatov, ki so izven človeka. Razvoj notranjih čutov, notranjih moči opazovanja, pa se lahko odvija le po določenih pravilih, pravilih, ki zadevajo telo in ravnanje človeka. Veliko lažje je kupiti teleskop in skozenj pogledati na luno, kot pa razvijati lastno naravo na način, na katerega nas evolucija še ni prilagodila. V tem je težavnost okultnega študija. Človek se voljno podredi in se ne upira disciplini, če jo je potrebno spoštovati v znanstvenem laboratoriju, vendar pa se ji še kako upira, če prihaja k njim preko avtoritete velikih vedežev preteklosti.

Predavanje bom nadaljevala na temelju teh dejstev. Zaradi tega jih morate sprejeti na tej osnovi, vendar pa morate vedeti, da ne zahtevam, da to tudi verjamete, zato ker to pravim jaz. Jaz vam samo poskušam predstaviti teo-

rijo o vladi sveta, ki vsebuje veliko dejstev, ki jih svetujeta zgodovina in religija, ki pa lahko izzovejo tiste, ki ne sprejemajo stare zgodovine, ki ne sprejemajo velikih *spisov* iz sveta religije - in nekatere druge, ki jih bom dala na podlagi lastnega študija. Začela bom s stvarjo, ki je nisem sposobna določno preveriti. Lahko vam predstavim le določene razloge, zaradi katerih jo je mogoče sprejeti. Na splošno so to naslednji. Imamo sončni sistem, ki je sestavljen iz določenih planetarnih teles, ki krožijo okoli centralnega sonca. Ta telesa so preučena in običajna znanost pravi, da se gibljejo zaradi določenih sil, po določenih zakonih narave, kot jih imenujemo, ki so bili utemeljeni na podlagi opazovanja in vedno znova in znova preverjeni. V skladu s tem znanstvenim stališčem je naš sončni sistem do neke mere samo-obvladujoče telo. Centralno sonce v določenem smislu nadzira gibanja planetarnih teles, ki krožijo okoli njega. Izven sončnega sistema obstaja prostor, praktično prazen prostor. Vendar pa nam znanost pravi, da obstajajo številni sončni sistemi. Naš je le eden od mnogih. Pravi nam, da so sončni sistemi povezani v skupine, in da naš pripada neki taki skupini - celotna skupina pa kroži okoli sonca, ki se nahaja daleč, daleč, daleč v globinah prostora. Tako da le nismo v celoti samo-obvladujoči. Smo tudi pod drugimi vplivi in se gibljemo v skladu, kot skupinski sistem, z drugimi zakoni. Ne skrbi nas preveč, ker imamo le malo priložnosti za opazovanje. Vsak del znanstvenega argumenta je praktično indukcija določenih dognanih dejstev. Lahko si ustvarite teorijo, da, če bi obstajalo telo, ki bi izkazovalo določene sile privlačnosti in odbojnosti, in če bi se vaš poseben del gibal na način, ki se ne bi oziral na nič, potem lahko odkrijete, da mora obstajati nekaj vam neznanega, kar povzroča ta druga gibanja, ki jih vi ne morete pripisati nobeni sili, ki obstaja znotraj vašega sončnega sistema. O tem vem zelo malo in ne želim o tem povedati nič več.

Prehajam na naš sončni sistem, ki je čisto dovolj težaven. Tu odkrijemo sonce in planete. Vemo, da so sonce in ti planete sestavljeni iz določene vrste materije. Znanost je odkrila, da sestava materije vsakega od teh planetov vsebuje substance, ki jih najdemo tudi na našem lastnem. Vendar pa so te

v zelo različnih stanjih. Eden ali dva bi lahko nudila prostor človeku, na njima bi se lahko razvijalo človeštvo. Drugi pa očitno ne nudijo pogojev za kakršnokoli človeštvo kot ga poznamo tukaj. Te bežne trditve pa so tudi vse, ki so nam jih sposobni podati o našem sončnem sistemu strokovnjaki. Ko vzamemo v roke velike *spise* sveta, odkrijemo zelo določne trditve, da vse te oblike materije, oble v planetarnem sistemu, izvirajo iz mogočnega Bitja, ki mu pridajajo ime, med hindujci, Išvara, ali kakor bi rekli v angleščini, Gospod, Vladar. Tega Bitja, obstoj tega Bitja, ni mogoče določno dokazati, razen na način, ki sem ga omenila na začetku - s pridobitvijo znanja o njemu, s tem, da ga poiščemo v sebi. Religija nam pravi, da so vse stvari okoli nas, vidne in nevidne, oblike, v katerih najdemo eno življenje. V povezavi z našim svetom postaja dokaz o tem dejstvu za nas vse bolj in bolj dosegljiv in dragocen. Tako lahko takoj ugotovimo, če pogledamo na druga človeška bitja, da je v vsakem življenju zelo podobno življenju v nas samih. Vsi mislimo, vsi čutimo, vsi delujemo, imamo podobne strasti, podobna čustva, podobne načine mišljenja, podobne zmožnosti in sposobnosti uma, in tako naprej; razlikujejo se v stopnjah, ne razlikujejo pa se v bistvu. Znanost nam pravi, da je v vseh stvareh eno življenje, in priznava, da je živo. To se kaže prav v našem času. Znanost sicer že dolgo časa priznava, da je narava življenja v živali enaka naravi življenja v človeku. Vendar pa je na zahodu zelo pozno priznala, da se tudi življenje v rastlinah razlikuje v stopnji, ne pa v vrsti. To čudovito odkritje, kot veste, dolgujemo Indijcu, Jagadish Chandra Boseu, ki je bil profesor na Calcutta University, in katerega so pri iskanju resnice in usmerjanju raziskav vodili hindujski *spisi*. Ne smemo pozabiti, da je Jagadish Chandra Bose to trdil na svojem prvem velikem predavanju v Londonu o življenju v rastlinah, ki naj bi bilo istovetno z življenjem v živalih in v človeku - to je trdil pred celotnim Royal Society (Kraljevskim Društvom), pred vsemi materialističnimi misleci Anglije, in preko njih Evrope. In to predavanje je zaključil s stavkom, da dokazuje le to, kar so njegovi predniki slavili na bregovih Gangesa.

To je dobesedno tako. Obstaja le eno življenje, ki ga ljudje imenujejo s številnimi imeni. Vedno znova in znova se ta globoka resnica brez obotavljanja, brez dvomov, brez vprašanj ponavlja v *Upaniśadah* in v vsej veliki literaturi Indije. Takšen je jezik teh knjig. Veliki komentator Sayana je v *Vedah*, kot veste, o tem enem življenju govoril, da se to v mineralih manifestira kot *sat*, obstoj, tako da mineral izraža navzven le toliko enega življenja. To isto eno življenje se v rastlinah manifestira kot *ichchha*, želja. V živali se to eno življenje izraža navzven kot *chit*, misel. Vendar pa se v celoti izraža le v človeku, ki vidi naprej in nazaj ter postaja samo-zavesten. Tako je bilo stoletja, tisočletja, vendar pa ni bilo oblikovano v znanstveni obliki kot to ustreza znanstvenikom dvajsetega stoletja. Jagadish Chandra Bose se je na teh temeljih in sledeč tej smeri ter s pomočjo velikih resnic starih rišijev lotil dela in na fizični ravni dokazal, pokazal s fizičnimi aparati to resnico tako, da vanjo ni bilo mogoče dvomiti. Najprej ni bila sprejeta. Niso mu verjeli. Svet zahodne znanosti še ni bil pripravljen priznati, da je nek indijski znanstvenik, na podlagi velikih *spisov*, dokazal stvar, ki je ni nihče med njimi niti odkril, kaj šele dokazal. Vendar pa je prišel tudi dan zmagošlavja. Njegova dejstva so bila sprejeta. Njegovi zaključki so bili potrjeni kot resnični. Kot veste, je sedaj član Royal Society - najvišje priznanje za znanstveni genij, ki ga lahko podeli Anglija. To pa je zrastlo iz *spisov*. Ta dejstva mi lahko sedaj sprejmemo kot znanstveno dokazana, ki pa še niso dovolj obdelana za minerale. Pri teh je nakazan le začetek resnice. V mineralih je bila odkrita utrujenost. Ko mineral počiva, utrujenost izgine. Vaš stroj se utruje. Delavec vam bo to potrdil. Ne potrebuje popravila, ampak želi le počivati. Tako ponovno pridobi elastičnost in lahko nadaljuje z delom. Dokaz, da poseduje življenje in ne le to, kar bi lahko imenovali brez-življenjska reakcija, še ni popoln. Osebnost pa sem ga pripravljena sprejeti iz starih učenj, pa tudi na osnovi lastnega znanja o evoluciji mineralnega življenja.

Do sedaj smo obravnavali zelo obširna vprašanja. O soncu potekajo številne razprave. Ali sonce pridobiva ali izgublja energijo? Ali jo izgublja, ker ne-

nehno oddaja toploto drugim telesom, ali pa jo pridobiva od teles, ki padajo nanj in ga tako izgrajujejo hitreje kot pa lahko ugaša? Pripravljeni smo začasno sprejeti teorijo, ki so jo o tem vprašanju prevzeli astronomi. Jaz mislim, da je sonce oblačilo velikega Bitja, center življenja, mogočno samozavestno življenje. Tako pravijo hindujci. O Narayani na splošno govorijo kot o velikem Bitju v soncu. Sonce v tem smislu, je manifestacija, telo, Išvare sistema. V teozofskih učenjih, ki gredo v isti smeri kot ta stara verovanja, boste našli termin Logos (Beseda), ki je uporabljena za božanstvo, Išvaro sistema. Mnogi teozofi, ki so še posebej preučevali ta pogled na sonce našega sistema, kot na telo našega Logosa, Išvare, so to razlago sprejeli, vendar pa ji ne posvečajo veliko prahu, niti je pogosto ne omenjajo. Včasih govorimo o solarnem Logosu, z določeno distinkcijo, ker verjamemo, kot hindujci, da obstajajo mnogi Išvare višjega in višjega ranga, ki se na vrhu združijo v eno. Spomnite se, kako *Bhagavata* govori o teh velikih rangih Išvar, ki se dvigajo eden nad drugega. Zaradi praktičnih razlogov se bomo omejili na Išvaro našega sistema, in kot veste, je velika mantra Gayatri poziv Bogu v soncu. To je seveda razlog, zakaj se pri tako številnih religijah ljudje pri molitvi obračajo proti vzhodu. To ni le posebnost hindujcev. To je obračanje k soncu, čaščenje, ne zunanjega telesa sonca, ampak Boga v soncu. Vse v našem sončnem sistemu je odvisno od življenja sonca, toplota in svetloba. To je izvor vse energije, s katero obstaja sončni sistem, in v katerem je neodumljiva energija božanstva.

Ko vprašate, kako je nastal sončni sistem, boste odkrili, da gre okultno učenje nekako onstran izpovedanega učenja svetih knjig. Nekateri od teh uporabljajo besedo, ki pomeni *ichchha*, želja. Včasih boste našli besedo *dih*, *prana*, ki je zelo primeren termin. Najvišji Išvara izdihne koren materije. Išvara našega sončnega sistema ustvarja to, kar znanost imenuje, tisto, kar je pred nebulo, etrom, etrom prostora, katerega del izolira s krogom, ki ga ustvari okoli njega. In znotraj tega zaprtega kroga se oblikuje naš sončni sistem. Njegov dih, ki je vstopil v ta eter oblikuje prvotne mehurčke - ni boljših besed, s katerimi bi lahko izrazili to akcijo - in iz teh atomov se s

kopičenjem oblikuje solnčni sistem. Jaz samo potrjujem dejstva, ki so bila do določene mere preverjena z opazovanjem, in sicer, da kopičenja, ki so pred-atomska kopičenja mehurčkov, obstajajo. Tega vprašanja nam ni potrebno poglobljati.

Kdo je tisti, ki zbira material, ki ga je v obstoj pripeljal življenjski-dih Logosa, življenjski-dih Išvare, ter ga vgrajuje v kopičenja? Najprej spet akcija Išvare samega, v aspektu Brahme.

Sedaj smo prišli do delitve božanskega življenja v tri velike oblike manifestacije. In Brahma je tisti, ki ta material preko številnih stopenj, ki jih imenujemo pod-ravni, oblikuje v to, kar dokončno postanejo kemični atomi. Sedaj smo prišli do našega sveta. Tako je to neskončno količino oblikovanega materiala pripeljala v obstoj misel Brahme. Pravimo, da je na delu kreativna aktivnost. Nato pride do drugega velikega vala življenja, ki oblikuje atome v oblike, ne samo molekularne oblike, ampak v oblike kot so minerali, rastline, živali, kot je divji človek brez uma. Vse to se razvija skozi dolga obdobja. To izgradnjo ravni in njihovih prebivalcev opravijo tisti, ki smo jih na grobo omenili v podnaslovu na prvi strani tega predavanja, in ki jih imenujemo graditelji kozmosa. Ti graditelji sistema so mogočna Bitja, ki prihajajo iz nekega drugega, predhodnega kozmosa, ki so se združili z Išvaro, ki so dosegli *moksho* najvišje vrste, ki so nekako vstopili v telo Išvare samega, in postali eno z Njim. Vsi prvi graditelji kozmosa so tisti veliki in mogočni *deve*, ki jih je Išvara kozmosa spreobrnil v graditelje svojih svetov. To govorim na osnovi velikih *spisov* in drugih okultnih učenj.

Za trenutek se bom ustavila pri našem sončnem sistemu. V najvišjem pomenu besede pomeni okultna hierarhija kozmosa Išvaro in velike graditelje celotnega sistema. Teh ne moremo nikakor doseči. Zato se moramo spustiti precej nižje. Spustiti se moramo na naš svet. Takoj, ko smo na našem svetu, pridemo do obvladljivega področja znanja, ki je v obrisih podano v velikih knjigah in je precej preverjeno preko študija tistih med nami, ki so nagnjeni k tem raziskavam - prav na enak način kot v primeru, ko smo govorili o matematiki ali geologiji - in ki so se bili voljni podvreči disciplini, ki jim je

omogočila informacijo iz prve roke. Tako smo prišli do okultne hierarhije našega sveta, ki jo sestavljajo *Vladarji, Učitelji in Sile*. Opazili ste to trojno delitev. Povezani so namreč s trojno naravo Išvare, ki se v vseh stvareh, ki prihajajo iz Njega, pojavlja na življenjski strani, ki oživlja oblike. Vedno morate biti pozorni na to trojnost. Imate jo v sebi, v vaši lastni zavestnosti. Dobro veste, da deluje na tri načine, ne več ne manj. Imate *jnanam, ichchha* in *kriya*. Imate budnost, ki prepozna stvari izven sebe in se razvije v *jnanam*, znanje. Nato *ichchho*, željo, v nižji obliki, in voljo, moč, v višji. Ter *kriyo*, aktivnost. In šele, ko razvijete te tri, najdete samo-zavestno bitje. Ono analizira svojo lastno zavest. Ono odkrije v sebi trojnost, ki kaže na prisotnost Išvare v njegovi lastni naravi. To trojnost prepoznamo povsod. Zahodna znanost jo prepozna v svojih analizah uma. Nihče, ki je študiral to področje, tega ne more zanikati, tako v starih knjigah kot sodobnih knjigah o psihologiji. Zahod je pri tem bolj nedoločen, ker zahodni jeziki niso prilagojeni za subtilnejše oblike študija, kot je recimo sanskrt. Vedeti morate, da jezik izgradijo misli ljudi, ki ga uporabljajo. Če na zahodu obravnavajo subtilnejšo stran znanosti, se morajo nasloniti na druge jezike in ustvariti nove besede za nove stvari, ki so jih recimo odkrili v psihologiji. Tako dobite dolg seznam besed, ki jih mora psiholog, ki želi biti na tekočem v sodobni znanosti, pač poznati in razumeti. Tako se bogati angleški jezik. V njem so številne besede prevzete iz sanskrta, pa tudi iz grščine in latinščine, ki sta klasična jezika Evrope. Torej uporabimo to, kar je bilo določno dokazano - da obstajajo trije aspekti življenja, da ti obstajajo v Išvari ali Logosu. *Satchit-ananda* so ti aspekti v višji obliki. V Išvari kozmosa se izrazijo kot *jnanam, ichchha* in *kriya*. Tako tudi v človeku, vendar na precej nižji stopnji. Tako smo prišli do našega sveta. Mimogrede moramo omeniti samo še eno stvar. Govorila sem le o dveh velikih valovih življenja - prvem, ki deluje na material, ki ga je dal dih Logosa, in drugem, ki oblikuje ta material v oblike, ki jih najdemo v našem svetu. Tretji veliki val pa spoji v človeku, in samo v človeku, višje in nižje; duh pride v neposreden stik z materijo nižjih podravni. To je rezultat tretjega velikega impulza iz Išvare, pri katerem duh, ki

je del Njega, prevzame določno posest nad telesom, skozi katerega bo deloval, ne samo na fizični, ampak na vseh nižjih ravneh, širših svetovih, znotraj katerih obstaja naš svet. Te so, kot veste, fizična raven, astralna raven - jaz ji pravim čustvena - in polovica mentalne ravni, torej, svetovi nižjih teles. Svet višjega mentala, ali svet intelekta, svet *buddhija*, samo-realizacije, intuicije, in tisti *atme*, reprodukcije božanskega duha v nas, so višji svetovi peternege vesolja. To je človek v popolnosti svojih delov, stopnjah svoje zavesti in teles, v katerih te delujejo. To mi ni potrebno obravnavati, ampak samo opozarjam na dobro znana dejstva. Vi poznate različne kategorije teles - *Sthula Sharira* in *Sukshma Sharira*, ter *Koshe*, ki jih opisuje Vedanta, pododdelke teles.

Danes ne obravnavamo človekovega organizma, čeprav mora biti to prisotno v vašem umu, ampak obstoj okultne hierarhije na našem planetu, in njene tri velike skupine. Ta hierarhija je prišla k nam od drugod.

Pri tem se nekoliko obotavljam. Hotela sem reči, da govorim iz lastnega znanja. Vendar moram to bolje pojasniti. Mogoče je do popolnosti razviti sposobnost "gledanja nazaj" in branja tako imenovanih "okultnih zapisov" sveta, ki daleč presega običajno zgodovino. Pogled nazaj na to, kar znanost začenja imenovati "spomin sveta," je začetek njenega prepoznavanja realnosti, da so vsi dogodki zapisani v spominu sveta. Znanost je sicer postavila na prvi pogled precej presenetljivo trditev, namreč, da bi se z oddaljitvijo na nek drug planet, ki je dokaj oddaljen, omogočil vpogled v dogodke, ki so se na našem svetu zgodili pred tisoči let. Če to slišiš prvič, se resnično sliši precej presenetljivo. Vid je odvisen od potovanja svetlobe. Toda vizija, kot jo poznamo, ne more preleteti potrebnega prostora. Če pa bi lahko, bi nek človek na oddaljenem planetu lahko tukaj videl dogodke, ki so se tam dogodili, po tistem času, ko so se dejansko dogodili. Zakaj slišite zvok strela šele znatno zatem, ko vidite blesk orožja, če sta pa blesk in zvok nastala sočasno? Zato, ker zvok potuje počasneje kot svetloba. Svetloba potuje tako hitro, da ne moremo oceniti časa med strelom in njegovim bleskom z oddaljenosti ene milje ali dlje. A tudi svetloba potuje z določeno hi-

trostjo. "Svetlobno leto" je razdalja v milijah, ki jo v enem letu prepotuje svetloba. Astronomske razdalje so tako velike, da jih merimo le v svetlobnih letih. Recimo, da bi bili sposobni videti na ogromni razdalji stanje sveta pred tisoči let, ko ga je zapustila svetloba, bi pač videli tisto, kar se dogodilo pred tisoč leti. Da bi to razumeli morate le malo razmisliti in imeti nekoliko domišljije. Je čisto jasno in preprosto, če malo premislite. Dogodki so stalno prisotni, na vsej tej dolgi poti. Vendar, da bi jih lahko videli, na katerikoli točki, moramo imeti nek organ vizije. Če tega lahko priskrbite, potem boste lahko videli zgodovino sveta, nekako, s potovanjem nazaj proti svetu na svetlobnem žarku in pogledali zapise v tej svetlobi. To je natančno to, kar počne okultist, čeprav ne na ta način, ampak opazuje s točke, mimo katere zapisi prehajajo kot filmski trak. To je sicer nerodna analogija, vendar služi našemu namenu. Okultist imenuje te zapise *akašni* zapis. Znanost tiplje za njim, pravi, da mora obstajati, vendar pa ga ne more najti. Seveda. Mogoče ga je najti le z razvojem določenih sposobnosti v človeku. Zato govorim na ta način, da sem "videla." In zato tudi pravim, da vem, da je hierarhija prišla od drugod, kajti videla sem ta prihod velikih gospodov svetlobe na naš svet. Povedano mi je bilo, da prihajajo s Šukre, Venere, ki je podarila našemu svetu začetek njegove okultne hierarhije. To pa je onstran mojih moči raziskovanja. Jaz sem videla le prihod. V nekaterih vaših knjigah so določene tradicije, ki govorijo o prihodu velikih Gospodov. V njih lahko na primer preberete o štirih Kumarah. Od kod so prišli? Kdo so? Od nekod so morali priti na ta svet. Okultni zapisi in hindujske knjige govorijo o velikih, ki so prišli s Šukre. Prišli so, ker je bil naš svet pripravljen, ker je bil na stopnji evolucije, ko je bil človek sposoben sprejeti tisti veliki val življenja, ki mu je omogočil razvoj intelekta. In prišli so zato, ker bi se brez vodstva višjih Bitij intelekt razvijal napačno, zaradi sveta strasti in živalske narave, katere je bil poln. Lahko bi prišlo do uničenja nadaljnje evolucije človeških bitij. V teozofskih knjigah je to obdobje prihoda imenovano sredina tretje rase. Sedaj smo v peti rasi, vaši korenski rasi. Četrta rasa, kot veste, vključuje Kitajce, Japonce, Mongole itd. Ti pripadajo četrti rasi, ki po številu presega

tako tretjo kot peto. Ljudje tretje rase izumirajo, razen tisti, ki so se pomešali s poznejšima rasama. Običajna etnologija jih imenuje Lemurce. To besedo uporabljamo tudi v teozofskih knjigah. Lemurci, tretja rasa, so se razvijali preko pod-oddelkov ali pod-ras. In na sredi evolucije te rase so prišli *sinovi luči*, *sinovi ognja*, kot jih imenujejo v nekaterih knjigah. Ustanovili so okultno hierarhijo našega sveta. Vaš največji *riši* pripada temu telesu. Govorila sem o štirih Kumarah. To so tisti, ki so prišli na naš svet, da bi nam pomagali, in so še vedno z nami. O njih boste brali, da živijo na *belem otoku*, o katerem govorijo vaše *Purane*. *Beli otok* je del centralne Azije, dobro zavarovan pred vmešavanjem, in še vedno obstaja. To ni zibelka naše rase, ampak otroška soba, v kateri je zrastle. Spomnili se boste pomembne knjige g. Tilaka *The Arctic Home of the Aryan Race* (Arktični dom arijske rase), v kateri se je zelo približal okultni resnici. Dežela, kjer so bile izbrane klice za evolucijo pete rase, je obstajala tudi pred tem. Izbral jih je gospod Vaivatswata Manu. O tem bomo govorili v naslednjem poglavju. Sedaj bi vam rada predstavila veliko trojno delitev v hierarhiji. Najprej imate skupino *Vladarjev* sveta. Ti upravljajo z narodi, z rasami, oni preko visokih *dev* upravljajo z zunanjo podobo sveta, zemljo in vodo, strašanskimi katastrofami in kataklizmami, potresi in visokimi plimami, ki spreminjajo celotno površino našega sveta, jo porazdeljujejo med zemljo in vodo. Dolžina obstoja teh porazdelitev je njihovo delo. Zato smo jim dali ime *Vladarji*. Oni so resnični notranji *Vladarji* našega sveta.

Nato pridemo do velike skupine *Učiteljev* človeštva. V tej najdemo vse ustanovitelje velikih religij; vi, ki ste budisti, poznate Manuja kot prvega. To bomo poglobili - Bude, ustanovitelji svetovnih verovanj, *Učitelji* - vsi si Ti pripadajo tej veliki skupini.

Nato pridemo do tretje skupine, ki jo tu imenujem *Sile*. Razlog za uporabo te besede je v tem, da vsaka od teh skupin uporablja posebno vrsto sile za svoje delo. *Vladarji* uporabljajo posebno vrsto sile, *Učitelji* uporabljajo posebno vrsto sile, in drugi zbirajo vse preostale sile, ki upravljajo z aktivnostmi na svetu. Prva velika skupina, *Vladarji*, delujejo z močjo volje. Ta je, kot

pravim jaz, v nižji obliki *ichchha*, v višji volja. Volja ali moč je naravna značilnost *Vladarjev*. S to silo, silo volje, delujejo *Vladarji*, okultni vladarji sveta. Nato pridemo do velike skupine *Učiteljev* in odkrijemo, da delujejo z *jnanam*, znanjem. Oni imajo kot *Učitelji* podrobno znanje o našem svetu. In ko nastane nova religija, potem vidimo, da se je oblikoval novi tip človeka. Ko *Vladarji* oblikujejo nov tip, *Učitelji* začnejo ta nov tip poučevati in mu pomagati pri razvoju. Tretja velika skupina, skupina *kriya*, aktivnost, ki jo tu preprosto imenujem *Sile* - morda bi bila potrebna boljša beseda - je izvor vseh aktivnosti na našem svetu in usmerja skupino velikih Bitij, tako da si lahko predstavljate to okultno vlado sveta razdeljeno v tri skupine v skladu s kvalitetami ali aspekti Išvare samega. Skupine so po svoji naravi iste, kar boste videli ali lahko vidite, v vaših *Shastrah*. Tako boste tam odkrili Mahadevo, z značilnostmi *ichchha* (volja), Višnuja, katerega velika značilnost je *jnanam* (modrost) in Brahmo, katerega velika značilnost je *kriya* (akcija). Tako odkrijemo popolnost celotne stvari - Išvaro v centru vseh in njegovo trojno manifestacijo, kopijo Saguna Brahmana, Sachchidananda Brahmana, manifestiranega v celovitosti vesolja. Nato po dolgem sestopu pridete do Išvare sistemov in tam velika trojnost pride do tega, kar lahko imenujemo specializirane oblike, kjer Išvare izrazijo tri aspekte v treh ustrezni *gunah*. To je vlada sveta v sistemu. Ko pridemo še nižje, potem vidimo kako so te tri ločene po delu, ki ga je potrebno opraviti. Tako imamo *Vladarje*, ki jih označuje volja, *Učitelje*, ki jih označuje modrost, in *Sile*, ki jih označuje aktivnost - vse v popolnem skladju, tako da, če se naučite ureditve notranjega sveta, lahko sestopate korak za korakom in spoznavate ureditev, ki jo najdete v velikih *spisih* sveta. V nižjem, ki je oblikovano po podobnosti z višjim, vzvišeni odseva navzdol in navzdol, dokler ne pridete do posameznega planeta. Analogija je popolna. Zato piše: "Kakor zgoraj, tako spodaj." Tako pridemo do naše lastne okultne hierarhije, ki si jo zamišljate kot *rišije*, mogočne, ki se tu in tam pojavljajo v vaših *Puranah* in *Itihasah*. Ti so v zgodnjih dneh hodili med ljudmi, jim pomagali, ob vsakem nastanku nove rase. Seveda je večini med vami nemogoče preveriti vsebino

tega predavanja, vendar pa je neka skica teh stvari nujna, če si želite ustvariti celotno podobo in se po njej spustiti na naš mali del sveta - povsem nepomemben kraj v ogromnem vesolju. Tu bi morali biti sposobni odkriti, kaj se resnično dogaja, odkriti *Sile* za navideznimi vladarji, učitelji in akterji našega sveta. Odkriti resnično notranjo vlado sveta, z močjo, modrostjo in aktivnostjo, kot se manifestirajo v okultni hierarhiji našega sveta, s štirimi Kumarami na čelu.

2. Predavanje

*Metoda evolucije; Izgradnja človeka;
Izgradnja ras in pod-ras; Manuji*

Spomnili se boste, da smo prvo predavanje končali na točki, ko smo obravnavali posebno vlado našega sveta, imenovano okultna hierarhija, ki jo sestavljajo Bitja, ki so prišla na naš svet v sredini tretje človeške rase s planeta Šukra (Venera). Omenila sem, da boste v hierarhiji odkrili trajno delitev, ki je odsev Išvare samega v treh aspektih, v katerih se on razodeva. Če za trenutek pomislimo na vzvišenega Brahmana, Brahmana s kvalitetami, Saguna Brahmana, bomo opazili v njem trojno delitev, ki se ponovno javlja, po celotni poti navzdol, na strani življenja, na strani zavesti, bitij kozmosa, tako daleč, kolikor seže naše poznavanje o njem. In verjetno bi jo našli tudi izven kozmosa, na enak način, kot neizogibno posledico združenosti vzvišenega s svojimi tremi aspekti; ne več ne manj. Pri razmišljanju o Išvari kot posameznem sistemu, posameznem sončnem sistemu kot je naš, spoznamo to isto trojnost. In ko govorimo o okultni hierarhiji tudi odkrijemo to isto trojnost. In če pogledamo nanjo od zunaj, kot včasih to imenujemo, na njene personifikacije, antropomorfná božanstva, v vseh najdemo trojnost religij, *trimurti*, priznavanje treh aspektov v enem. Mislimo na Brahmana, ki

ustvarja svet. Mislimo na Višnuja, ki ga podpira in ohranja. Mislimo na Mahadevo, mogočno Bitje, ki človeku podarja tisto nesmrtno iskro božanstva, ki je izvir celotne evolucije človeške rase in tudi pod-človeške. Tako vidimo, da je bila najbolj naravna stvar, da smo v sami hierarhiji - v neposrednih *Vladarjih* našega sveta, ki utelešajo v tisti notranji vladi sveta božanske kvalitete - odkrili isto trojno delitev, ki obstaja tudi v širšem zunanjem kozmosu. In povedala sem vam, da v njej odkrijemo *Vladarje*, *Učitelje* in vse aktivnosti, ki sem jih združila pod imenom *Sile*, v katerih imamo izvir vseh aktivnosti kozmosa, razen vladanja in poučevanja. Tako si lahko za trenutek predstavljamo sliko, na kateri kot glava *Vladarjev* stoji Mahadeva, vladar za vsemi, ki izvajajo funkcijo vladanja. Predstavljamo si *Učitelje*, ki svetu posredujejo aspekt *modrosti*, ki je, nekako inkarniran v Višnuju. Tista modrost, o kateri hebrejski *spisi* govorijo, da “mogočno in gladko ureja vse stvari.” In nato Brahmo, aktivnost, tretji aspekt, aktivnost, ki jo izvajajo sile podrejene svojim lastnim nadrejenim, in za katero imamo izraz ljubezen vzvišenega, ki se kaže v njegovi lastni manifestaciji, v emanaciji sveta. V legendah in povestih svetih knjig dobimo odgovor na tako pogosto postavljeno in tako redko odgovorjeno vprašanje: “Zakaj Bog izliva ali ustvarja, svet?” Podan pa je naslednji odgovor: “Zato, ker želi biti vzvišena ljubezen, Bog, z željo biti ljubljen.” In zato, ker so življenja, ki prihajajo iz njega, delci njegovega lastnega življenja, z združenostjo izvora, zato ljubezen njemu s strani tistih, ki so postali inteligentna bitja izvirajoč iz njega. To je le eden od odgovorov, lep in poetičen, ki vsebuje globoko resnico, da se veliko znamenje ljubezni božanstva kaže v njegovi aktivnosti. Pri vseh velikih religijah sveta boste odkrili, da vse priznavajo to aktivnost in moč in modrost vzvišenega Gospoda veselja. Vendar pa nekatere aktivnost raje imenujejo ljubezen, ker je kreacija veliki znak ljubezni, če nanjo gledamo z našega zornega kota. V tem primeru so aspekti imenovani moč, modrost in ljubezen. V drugih religijah, kot na primer grški, boste odkrili idejo, da je ena od treh velikih kvalitete božanstva lepota in ne ljubezen. Grkom lepota najbolj ugaja in jih spodbuja kot značilnost božanske manifestacije. In ta

pogled na božanstvo je ponavljala in obnavljala sodobna znanost. Bolj ko znanost prodira v številna bitja, ki so utelešenje božanske ljubezni v našem svetu, bolj odkriva, da je lepota njen neizogibni znak manifestacije. Vi pa lahko presežete moč človekovega vida. Lahko si pomagata z mikroskopom in preučujete to, kar je preveč drobno za nemočno človekovo oko. Večja ko je moč mikroskopa, bolj čudovite so podrobnosti v manifestaciji lepote. Tako boste v teh nevidnih objektih, ki jih ne more brez mehanične moči videti nobeno človeško oko, odkrili lepe oblike zarisane v površino telesa, živa bitja s čudovitimi oblikami krivuljami, koti in linijami, ki so urejene z občudovanja vredno popolnostjo, tako da, ko nam Grki pravijo, da se “Bog manifestira kot Lepota,” odkrijemo, da manifestacija njegovega veselja dobro prenaša to staro grško idejo.

V sodobnem krščanstvu je obstajalo veliko nasprotovanje tej ideji očarljivosti veselja in lepote človeškega telesa, ki je bila del navdihujočega mišljenja v grškem svetu. To je stališče, da lepota vodi človeka stran od Boga, namesto da bi postal manifestacija njegove najbolj notranje narave. Vemo tudi, da puritanska ideja v protestantizmu obravnava predmete lepote kot skušnjave, namesto, da bi jih sprejela kot manifestacijo vzvišene lepote. Na račun te ideje o lepoti naj bi človek izgubil tisto stran božanstva, ki zaznamuje vse aktivnosti vzvišenega.

Če se ozremo na našo hierarhijo, razdeljeno v te tri oblike, se za trenutek ustavimo pri tej delitvi z namenom, da bi si jo nekoliko bolj podrobno ogledali. Oglejmo si dve besedi, ki sem ju uporabila v tem predavanju na koncu predmeta, ki ga obravnavamo - Manuji in Bude. Manuji pripadajo smeri *Vladarjev*. (Bude bom obravnavala v 3. predavanju.) Želim se nekoliko zaustaviti pri tej veliki manifestaciji moči ali volje. Precej stvari v vaših *Purarah* osvetljuje ta skrivnostna vprašanja. Ker pa tam uporabljeni stavki niso bili vedno razumljeni, se je precej tega, kar je bilo dano v pomoč in učenje človeka, izgubilo iz umov tistih, katerim so bili namenjeni ti veliki *spisi* kot zaklad v pomoč svetu. V vseh religijah, dejansko v vseh organizacijah, ki rastejo iz impulza hierarhije, obstaja določeno število simbolov,

imen in analogij, ki so jih veliki vedeži preteklosti uporabljali pri učenju za pomoč svetu. Ti so ohranili, četudi je bil njihov pomen pozabljen, vpliv časa, tako da ostajajo priče globine in polnosti izvirnega učenja, ki je bilo posredovano arijski rasi. Tako bodo tudi v prihodnjih dneh priče starega znanja. Tako bomo videli, da je bilo skozi celotno njihovo zgodovino to znanje resnično vtisnjeno v svete knjige in da bodo priče, ki so ga vedno pripravljene pripeljati na svetlo, ko bo evolucija te rase, ki se je začela v časih, ko se je kot otroci učila od svojih učiteljev in pozneje v svoji mladosti in mladostni zrelosti zavrgla precej tega znanja, morala to znanje preteklosti znova pridobiti in spoznati, da se je to znanje ohranjalo skozi celotno njeno evolucijo od njenih zgodnjih dni. V *Purana*h odkrijemo tudi ime, ki sem ga omenila v povezavi s prvo veliko skupino *Vladarjev*, ime štirih Kumar. O njih ni povedanega veliko. Ni veliko pojasnil. Vendar pa so opisani kot “štiri-je,” “eden in trije.” Tisti, o katerem govorijo kot o starejšem med njimi - o katerem lahko sedaj povemo le ime, ker so oni onstran naših utvar - se imenuje Sanat Kumara, večni, starodavni. Pozneje o njem govorijo kot o *najstarejšem*, vendar je bolje, če mislimo nanj kot o *večnem*, v katerem in za katerega ni časa.

Čas je le eden od načinov, na katerega poskuša meriti omejena zavestnost, zato da bi si pridobila večjo jasnost misli. Poskuša meriti v intervalih, s katerimi in v katerih je zmožna misliti, ker je red v času le zaporedje resničnega obsega časa v stanjih zavestnosti in ne gibanje sonca, lune in zvezd. Te intervale uporablja le človeški um, zato da ima lahko fiksno mero, ki pa ne ustreza resnici. Zato imamo to idejo o *večnem*, ki je onstran časa, in za katerega je vsako zaporedje sočasnost, ter o katerem v časih govorijo kot o “*večnem sedaj*.” Njihov koncept je eden. Skušati ga moramo, najsi še tako slabotno, dojeti s to našo omejeno zavestnostjo, ki govori o preteklosti, sedanjosti in prihodnosti. Ta ni spoznala, da obstaja možnost o resnični sočasnosti celote treh bivanj, ki medsebojno vplivajo eden na drugega, prihodnost na preteklost, kot vemo, da tudi preteklost vpliva na prihodnost. Vendar pa je to bolj stvar za našo kontemplacijo kot pa, da bi si jo poskušali

razlagati drug drugemu. Naš jezik, ki je bil ustanovljen na ideji zaporedja, se ne more izraziti v kakršnikoli jasni obliki, če tega zaporedja ni. In *večni* je praktično edina beseda, ki izraža, čeprav nejasno in revno, veliko misel o "sedaj." Tako da to besedo *večni* ne smemo nikoli zamenjati z večno-trajajočim. Vedite, da je to prava beseda za to veliko Bitje, ki je onstran našega poznavanja, in o katerem *Purane* govorijo kot o najstarejšem Kumara, velikem Bitju, ki mu pravimo Sanat Kumara, Večni. Trije, ki so z njim, prebivalci mističnega mesta Šambala, Belega otoka mladosti, so Kumare, imenovani njegovi učenci, njega, ki je glava notranje vlade našega sveta.

H.P.B. govori o teh treh kot o Pratyeka Budah, "Samotnih Budah." To sploh ni dobro ime. To je ime, ki izraža pomen, ki je v celoti neprimeren za to veliko višino nad-človeškega obstoja. To ime je bilo dano zato, ker so besedo Buda uporabljali za posebej vzvišenega učitelja, oni pa ne učijo. Njihovo delo je delo *Vladarjev* in ne *Učiteljev*. Ljudje so pač v svoji slepoti, tipajoč za dejstvu tega velikega obstoja, o njih govorili kot o osamljenih Budah - samih, izoliranih, in šli celo tako daleč, da so jim dali grozljiv pridevnik "sebični." Tako neumna, tako otročja, so človeška bitja, ko poskušajo presojati življenja, ki so visoko nad njihovimi. *Tajni nauk* uporabi stavek: "Višji od treh je le prvi, v nebesih in na zemlji." Mnogi študentje so se spraševali, kaj pomeni ta stavek. H.P.B. je večkrat uporabila besede svojih hindujskih in budističnih prijateljev. Bilo bi čisto dovolj, če bi štiri Kumare imeli za glave vse moči in *Vladarje* našega sveta, da bi spoznali, da se soočamo z mogočnimi štirimi na vrhu skupine *Vladarjev*, in da so trije in prvi le očitna delitev med glavo in tri, ki prihajajo za njim, kot notranja vlada sveta.

Ko se od teh štirih spustimo navzdol, pridemo do velike pod-skupine Manujev. Ti so bližje našim zmožnostim razumevanja. Njihovo delo je zelo jasno. Povezani so še posebej z evolucijo ras. Kadarkoli naj bi se na svetu rodila nova rasa - imenujemo jo korenska rasa, ker iz nje izhajajo številne pod-rase - takrat nastopi svoje delo Manu. Dva od tistih, s katerimi smo še posebej povezani na sedanji stopnji evolucije našega planeta, sta Manu četrte rase in Manu pete rase. Vsaki rasi pripada le en Manu. To si moramo

zapomniti že na začetku. Iz okultne hierarhije so izbrana določena velika Bitja, ki naj bi bila očetje ras. Kot sem že rekla, dva, s katerima smo sedaj še posebej povezani, sta Manu pete in četrte rase. Vaivasvata Manu, kot veste, je Manu pete ali velike arijske korenske rase, tiste rase, o kateri se včasih govori kot o "sinovih Manuja." Na primer *Stotre*, ki še posebej govori o sinovih Manuja, kajti v njegovem delu je ta posebnost, da celotna korenska rasa izhaja iz njega. On je dobesedno oče svoje rase. O najbolj zgodnjih dnevih četrte korenske rase ne vemo toliko kot o zgodnjih dnevih pete. Vemo le za veliko Bitje, ki ga predstavljajo kot Manuja četrte rase, ki je še vedno zadolžen za skrb nad večjim delom populacije na planetu. Skrbi za stotine milijonov azijskih ljudstev, med katerimi so predvsem Kitajci in Japonci. Japoncev sorazmerno ni veliko po številu, vendar pa sta velika njihova razvoj in moč. Japonci so sprejeli zahodne ideje, jih vpili in jih nato spet zavrgli ter vsaki, ki so jo sprejeli, vtisnili svoj lasten pečat, prav tako kot skujete zlat denar v vsaki kovnici. Če ga želite skovati, ga pošljete v kovnico in nanj vtisnete podobo lastnega naroda. Tako so Japonci naredili z zahodnim mišljenjem in organiziranostjo. Pod vodstvom svojega Manuja in impulzom, ki ga je on poslal preko njihovih zemeljskih vladarjev, so poslali po celotnem zahodnem svetu številne najbolj pametne ljudi, poslali v veliko misijo po zahodu, da bi se naučili, kako naj upravljajo s svojimi posli, kako naj jih organizirajo in kako naj delujejo. Po dolgem in širokem so prepotovali svet, pogledali načine dela pri vseh narodih, njihovo industrijo, vzgojo, politične institucije in vse druge stvari, ki zaokrožajo zunanje življenje naroda, in se vrnili na Japonsko takoj, ko so prevzeli zunanje stvari, kot na primer evropske obleke, namesto svojih lepih oblačil. Spomnim se razgovora z Mr. Swinburneom, velikim angleškim poetom. Imel je privlačen način govora - počasen in razvlečen. Na ta zaspan, razvlečen način je rekel: "Obstaja le ena stvar, ki je Bog na sodni dan ne bo nikoli odpustil Japoncem." Vprašala sem ga: "Kaj je to g. Swinburne?" zato ker sem vedela, da ne verjame v sodni dan, tako da me je zanimalo kam cilja. Na pol je zaprl svoje oči, z istim zaspanim načinom, in spregovoril o japonskem prevzemanju zahodnjaških oblek. Swinburne je bil velik ljubitelj lepote. Stvar, ki se

mu je upirala pri tej novi japonski civilizaciji, je bila prav to njeno obdobje, ko so opuščali lepa moška in ženska oblačila in se oblačili v pariško modo, ki jih je samo pogršala. To ga je nadvse motilo. V tej njegovi privlačni opombi je bilo veliko resnice, kajti vztrajanje pri tem, bi Japonce denacionaliziralo, tako da ne bi več prispevali lastne note k akordu glasbe sveta. Vendar pa so kmalu zavrgli to zunanjo norost in uporabili le tisto, kar so se na zahodu naučili. Kitajci so se naučili manj, saj so preveč samo-zadostni, preveč odrezani od preostalega sveta in nepripravljeni na delo, ki je bilo takrat potrebno, in sicer, ohranitev vzhodnih idealov. To je bilo dodeljeno Japonski, kajti Indija - ki je bila srce in dom vzhodnih idealov in od katere so se Japonci naučili svojega vzhodnega mišljenja, svoje vzhodne lepote - je bila v takrat v času svoje največje nevarnosti, ki je sedaj, hvala bogu, prešel. Takrat je bila velika nevarnost, da bi se pozahodnjajčila, prevzela zunanje pojavnosti, namesto to, kar je bilo v zahodnem mišljenju in kulturi vrednega. Takrat so bili njeni mladi diplomiranci bolj ponosni na svoje znanje o Spencerju in Huxleyu kot pa na znanje o svojih zrelejših filozofih in znanstvenikih. Takrat je obstajala nevarnost, da bi indijska religija, ta sublimna vera hinduizma, dana koreninskemu rodu arijske rase za pomoč celotnemu svetu, postala predmet otroškega čebljanja. Ta trenutek je resnično ogrozil njeno resnično življenje. Ni se zavedala nevarnosti, skozi katero je prehajala. Doživela je mnogo invazij, bila je delno zasedena, na njeno ozemlje je prišlo veliko tujcev, vendar pa jih je osvojila in asimilirala, ali pa jih je zavrgla. Vsi veste, da so Grki prišli in odšli, vendar pa je bila po njihovem odhodu Indija bogatejša za umetnost, ki so ji jo vtisnili. Muslimani so prišli in zasedli dele Indije, vendar pa so se asimilirali, tako da so danes s pravico Indijci, glede na tisočletje bivanja na tem prostoru. Ti niso bili nevarni za Indijo, saj je bila močnejša od njih. Le takrat, ko se je začela resnično evropeizirati, je prišel trenutek resne nevarnosti zanjo. V drugih primerih je imela prednost pred svojimi zavojevalci in ostala to, kar je bila in le dodala nekaj k svojemu narodnemu blagostanju. Tokrat pa je poskušala, nezavedno, spremeniti svoje resnično življenje in prevzeti zahodne ideale, slediti zahodnim običajem, prevzeti zahodna učenja, z eno besedo, poskušala se je denacionalizirati

in izgubiti zaklade, ki so ji bili zaupani za celotno človeštvo, namesto da bi vzela le tisto, kar je bilo vredno in vgradljivo v njen sistem. V tistem trenutku je prišel njen Manu ter jo rešil pred tem, da bi propadla kot nacija, ona, najstarejša, vendar pa le ena od mnogih živih nacij. Takrat ji je bila poslana teozofija, tako da so Hindujci spoznali, da imajo zaklad. In od Hindujcev so se učili ostali. Mnogi so na to opozarjali, še posebej pisatelj Valentine Chirol, ki je govoril, da morajo zahodnjaki opozarjati Indijce, da je njihova religija največja na svetu, in da so učitelji religije in ne učenci zahodne religije. Tako se je v tistem trenutku nevarnosti dogodilo to, da Manu ni mogel najti med indijskim ljudstvom ljudi, ki bi lahko varovali lastne ideale pred tem da bi se potopili v valujoči plimi zahodne civilizacije. Zato se je obrnil na svojega Manuja, brata, ki je odgovarjal za Kitajce in Japonce, in - ker Kitajska še ni bila pripravljena za delo, ker je bila izolirana, ker ni bila izurjena, ker ji je primanjkovalo moči in prilagodljivosti - se je naslonil na manjši narod, Japonce, jih navdihnil s svojim življenjem, spodbudil s svojo močjo, ter jih pognal nad zahodnjake, ruske ljudi, jih naredil za zavojevalce, zato da bi se lahko ohranili vzhodni ideali za pomoč svetu v bodočnosti. Ne gledate na vojne, kot bi morali, in kot bi gledali, če bi prebirali svoje *Purane*. Na njih gledate tako, kot da bi bile posledica lakomnosti enega naroda po zemlji drugega, želje enega naroda, da bi si podredil drugega. Prosim vas poglejte čez zunanje guvernerje do notranjih guvernerjev sveta, *Vladarjev*, ki uravnotežajo različne razvoje v svetu, enega proti drugemu, tako da se ne bi izgubilo nič dragocenega in da se ohrani vsaka pridobitev. In postopno bodo vzhod in zahod, sever in jug, vsi, prispevali za popolno človeštvo v dnevih, ki sedaj še niso rojeni. In ustvarili mogočno federacijo sveta, za katero je Liga narodov le skromen začetek idealnega sveta, ki ga mora človek v svojem svetu šele spoznati, da bo lahko nastal veliki mir z blagoslovom vzvišenega. Tako je Manu četrte rase opravil tisti del dela za peto raso.

Dobro bi bilo, ko bi si zapomnili zelo zanimivo stvar, ki kaže na to, da so vsi planeti v našem sončnem sistemu povezani v sledečih si evolucijah. Niso

vsi iz istega obdobja. Vsi se sicer razvijajo, vendar pa niso vsi enako stari. En je mlajši, drugi starejši kot tretji. Tako velika kozmična hierarhija pošilja vodiče v celoten sistem, in ko je na prvem planetu človeštvo doseglo stopnjo, ko je potrebovalo notranjo vlado, je bila ta poslana iz zbiralnika, in ta zbiralnik je bil sam Išvara. Vladar od planeta do planeta postavlja dediče krone. In ko se starejši planet vse bolj in bolj razvije, in njegovo človeštvo zraste vse višje in višje, nekateri tega človeštva preidejo v okultno hierarhijo, kjer se dokončno razvijejo in izučijo. Tako jih je nekaj vedno pripravljenih za korak na naslednji rang v hierarhiji, da preidejo na naslednji planet, ki razvija svoje človeštvo, tako, kot so to storili *sinovi ognja*, ki so prišli k nam na sredini tretje korenske rase. Ko bo prišel čas bo tudi naš planet poslal *glave* druge hierarhije na naslednji planet, da bi tam razvijali človeštvo. In tisti, ki so prišli s tistim čudovitim valom, oni, *Vladarji* našega planeta, ne smejo biti v naših očeh kot, čeprav so bili, bogovi, glede na to kako mogočni so. Danes mi je naš generalni tajnik omenil odlomek iz komentarja, ki ga je napisal Goswami, učenec Chaitanya iz Bengala, enega od manjših *avatarjev*. On govori, da ti Kumare niso bili Išvare, ampak Aishvarik, ne bogovi, ampak božanski po svoji naravi, še ne *kralji*, ampak kraljevske krvi, kot bi lahko rekli. Vendar pa so v evoluciji človeške vrste najstarejši - to kar bomo postali kasneje tudi mi, ko se bomo povzpeli po tisti dolgi, dolgi lestvi evolucije, in postali slavno človeštvo, božansko človeštvo - v katerega roke se lahko varno zaupa vladanje svetu.

Tako kot skupina Manujev nadzira rase, preko katerih se razvija človeštvo, tako velike katastrofe, seizmične katastrofe našega planeta kontrolirajo ti najvišji štirje, ki določajo čas in obdobje, ko se bodo dogodile te strašanske spremembe. Z vsako novo korensko raso prihaja sprememba v konfiguraciji planeta, v dispoziciji zemlje in vode. Naša tretja rasa se je začela na celini, ki jo znanstveniki imenujejo Lemuria. To je bil velik kontinent, ki se je preko današnjega Ceylona širil proti jugu v Pacifik. Takrat so Himalajo zalivali veliki valovi Pacifika, indijski polotok pa se še ni dvignil. Lemurija se je torej razprostirala tam, kjer je danes Pacifik, Avstralija pa del zemlje, ki se je

širila proti južnemu tečaju. Tako Avstralija kot Nova Zelandija pripadata temu staremu kontinentu, ki so ga uničili potresi, ogenj in poplave. In tudi tretja rasa je počasi izginjala in izginjala, čeprav so nekateri ostanki še ostali. Ko je izginjala Lemuria, se je rojeval novi veliki kontinent, proti zahodu, kjer je Atlantik. Tega so imenovali Atlantida, tam, kjer se sedaj vali Atlantik. Na tem kontinentu je obstajalo veliko mesto, prestolnica mogočnega imperija, mesto Zlatih vrat, omenjeno v kitajski *Classic of Purity* (Klasika Čistosti). To mesto je bilo center atlantidske moči, tam je zrastel atlantidski toleški imperij. Širil se je od severne Afrike do starega Egipta. Proti zahodu najdemo imperij, kjer je sedaj Mehika. Severno in južno ameriški Indijanci pripadajo tej stari rasi. Pri Platonu lahko preberete, kako so se potopili ostanki tega kontinenta in z njim ta velika civilizacija, katere zadnji ostanki so obstajali na Atlantidi. Ko se je ta potopil v globine Atlantika, so ostali vrhovi, ostali so nekateri otoki kot recimo Kanarski otoki, kakor so na drugi strani po izginotju Lemurie ostali Java, otoki Vzhodne Indije, Dišavni otoki in tako naprej, ki so posejani preko Pacifika. Atlantida je bila zemlja četrte rase. Tisoči in tisoči tiste rase so izginili v mogočni kataklizmi in poplavi. Ostal je en del v Aziji. Severno od Himalaje se je širil velik kos zemlje, ki je tudi bil del stare Atlantide. Tam je sveto mesto Šambala, neminljivo.

Sedaj so se zopet začele pojavljati motnje v Pacifiku, kjer naj bi se dvignil nov velik kontinent. Tam obstaja "potresni krog," o katerem znanost govori kot o viru nevarnosti za sedanji svet. Iz podvodnih vulkanov prihajajo skozi mase vode nad njimi velike erupcije zemlje in mineralov vseh vrst in izgrajujejo velike sklade na svoji poti. Tako se pojavljajo novi otoki. Kjer prej ni bilo otokov, se sedaj pojavljajo in spreminjajo zemljevide pomorcev, ki včasih nasedejo zaradi nepoznavanja novo nastajajočih razmer. Ne dolgo tega je British Association in njena geografska sekcija razpravljala o izgradnji nove zemlje, o nevarnostih, ki prihajajo, o možnostih za strašansko erupcijo, ki bi sprožila v oceanu velike valove plime, ki bi valovali preko Združenih Držav in potopili vse ljudi. Govorili so o svetovni katastrofi, v kateri bi lahko izginilo človeštvo. Tem paničnim razpravam so se dobro informi-

rani hindujci in teozofi pri sebi smejali, saj so lahko govorili: kontinenti so izginjali tudi prej, vendar pa človeštvo ni izginilo. O tem novem kontinentu govorijo *Purane*. Dano mu je že tudi ime, rasa, ki naj bi na njem živel, pa še ni rojena. Zakaj bi se torej bali? Človeštvo je preživel katastrofe tudi prej in jih bo tudi v bodoče. In pojavil se bo tudi sedmi kontinent, zadnji v tej fazi evolucije na naši zemlji. Preden se bo to zgodilo bodo pretekla še stoletja in tisočletja. Verjetno stoletja in tisočletja preden bo pripravljen šesti kontinent, da bo lahko sprejel svoje otroke. Te velike katastrofe, ki spreminjajo celotno površje sveta in njegovo zunanjo konfiguracijo, so delo velikih Kumar, vzvišenih *Vladarjev* v notranji vladi našega sveta. Pod njihovim vodstvom delujejo Manuji. V naslednjem predavanju vam bom skušala predstaviti načrt vseh teh sprememb tako, kot ga poznajo *glave* okultne hierarhije, in kako so deli tega načrta porazdeljeni med tiste, ki naj bi izpeljali ta načrt do podrobnosti. O tem bom govorila danes.

Manuji so torej tisti, ki izgrajujejo rase. Načrt evolucije vsebuje izgradnjo naslednjih ras, korenskih ras, ki jih bodo označevale posebne kvalitete, ki jih naše človeštvo potrebuje. Če pogledate na konstitucijo svojega lastnega telesa, boste dobili podobo o evoluciji ras. Vi imate fizično telo. To je bilo prvo, ki se je postopno razvilo skozi mineralno, rastlinsko in živalsko kraljestvo v divjega človeka brez uma. Potem veste, da je fizično telo sestavljeno iz dveh pod-oddelkov, *sthule*, gostega telesa, in *sukshme*, eteričnega. Prvi dve rasi sta razvili zadnjega, tretja pa je na sredini svoje stopnje razvila človeško obliko z nižjim astralom in klicami mentalnega. Ti so se povezali z višjimi tremi in človek je bil embrionalno popoln. Vse to najdete v vaših učenjih, tako da to poznate bolje od mene. Včasih pa so bila poznana le učenim, tako da so izginila iz umov ljudi. Za to obstaja zelo preprost razlog. In sicer zato, ker je bil stari način poučevanja zelo različen od modernega. Danes pri učenju poskušamo zaobjeti celotni predmet in ga posredovati čimbolj jasno. To je sodoben način poučevanja, ki pa naredi ljudi precej lene, ker naredi za njih preveč in ker postane daleč bolj pomemben spomin kot pa razmišljanje. Učitelji prevzamejo celotno breme in predstavijo že

pripravljeno in prebavljeno učenje ter prihranijo učencem težave pri izražanju njihovih mentalnih zmožnosti. Vendar pa tako pridobijo le veliko količino znanja iz druge roke in le malo iz prve. Stari način je bil drugačen. Učitelj je postavil pred učence neko veliko resnico in rekel: "Pojdite in o njej razmislite!" Posledica tega je, da v vzhodnih knjigah ne dobite jasne predstave o doktrini kot celoti. Razdrobljena je po knjigah. Skrben učenec lahko zbere celotno učenje. Vendar pa današnji učenec nima potrpljenja in marljivosti, ki je potrebna za to nalogo. V starih časih so ljudje sami prišli do rezultatov, tako da so se razvili v velike mislece, ker so urili svoje ume. Zato neki Hindujec zelo težko odkrije podrobnosti učenja svoje religije v tej enotni knjižnici, tej ogromni enciklopediji *Shaster*. Zato je teozofija primerna, saj se odziva na človeške slabosti v sodobnem času, in predstavlja vsa ta učenja v obliki, ki jo je mogoče z lahkoto zaobjeti. Teozofija se prilagaja načinom današnjega dne. Velika učenja, ki so bila posredovana korenskemu rodu, podaja na bolj znanstven način. Če boste brali *Purane* potem, ko ste preučili teozofske knjige, vam bodo odkrile veliko informacij, množico informacij, tako da bo tudi izginilo mnenje, da so polne otroških puhlic. Odkrili boste, da podajajo najbolj vredna učenja. To je le najbolj zunanja vrednost teozofije za izobraženega Hindujca.

Na ta način boste odkrili način delovanja vašega Manuja. V *Puranah* boste našli imena sedmih različnih kontinentov in ras. Sedaj smo na petem kontinentu. Ne predstavljajte si kontinente na način kot to besedo uporabljajo geografi, kajti tu pomeni celotno zemeljsko površino planeta, za razliko od vode. Tako imamo svoj kontinent pete rase, šesti pa se začena dvigovati iz Pacifika. Prišli smo do zanimive točke. Manu ni zaposlen le z razvojem velike rase, ampak je pred dobami iz svoje rase, pete pod-rase Atlantidov, izbral družine. Vsaka korenska rasa se namreč razrašča v pod-rase kot veje na drevesu. Tako je pobral svoje ljudi iz pete pod-rase četrte korenske rase. Vodil jih je skozi Saharo, čez morje, do Egipta in nato jih je po dolgem bivanju v Arabiji popeljal čez Mezopotamijo v Severno Azijo in nekoliko navzdol ter jih namestil v bližino Belega otoka. Pozneje jih je, po mnogih

težavah in masakrih, nastanil v Mestu mosta, okoli Belega otoka. Dolgo potovanje je bilo potrebno zato, da je lahko ves čas izpopolnjeval tip, ki ga je izbral. Če primerjate peto in četrto raso, boste odkrili, da je četrta predvsem čustvena in strastna. Če boste primerjali četrto in peto pod-raso boste sposobni natančno odkriti, kaj s tem mislim. Vaš korenski rod je bil poslan proti zahodu v velikih emigrantskih skupinah, od katerih je bila vsaka drugačnega tipa. Vaš korenski rod je prišel iz Centralne Azije v Indijo kot prva pod-rasa. Pred tem je druga pod-rasa, prva emigracija, odšla ob mejah Mezopotamije v Egipt in vzdolž Severne Afrike na mediteranske otoke. Za sabo je pustila prefinjeno civilizacijo, ki je že izginila, vendar pa pustila svoje sledi v Egiptu in na Kreti. Ostanki na Kreti, na katere gledajo kot na mit, kažejo sledi veličine, ki so jo občudovali beli ljudje v devetnajstem stoletju. Tretja pod-rasa ali druga emigracija je odšla v Perzijo in tam ustanovila veliki Perzijski imperij. Četrta pod-rasa ali tretja emigracija je odšla na zahod preko Kavkaza in v Evropo ter jo predstavljajo Grki, Rimljani, Španci, Francozi in Irci. Njihovo izvorno ime je Kelti. Peta pod-rasa ali četrta emigracija je šla bolj severno in porodila Slované in Germane, s številnimi pod-oddelki. Če pogledate na zadnji dve boste lahko opazovali razlike med pod-rasami. Vsi tisti, ki sem vam jih omenila kot pripadnike četrte pod-rase, so čustveni ljudje. Razlog, zakaj se ne moreta razumeti Anglija in Irska, je v tem, da Anglija pripada Tevtonski pod-rasi, v kateri se je najbolj razvil konkretni um, medtem ko Kelti (Irci so namreč Kelti) pripadajo četrti pod-rasi in so zato zelo čustveni. Zato ne moremo nobeno od njiju kriviti za to, da ne moreta sodelovati, saj se Irci kot Kelti, razen tistih na severu, ki so emigranti, v ravnanju podrejajo svojim čustvom. Če želite premakniti Irca, se morate pozivati na njegova višja čustva, kar vam omogoči, da s to Irsko raso naredite to, kar želite. Če pa se boste pozivali na hladno logiko, bodo ostali hladni, nanje ne boste vplivali in pogosto bodo postali zelo jezni. Angleži niso dovolj domišljijski, da bi jih lahko razumeli, saj pri njih prevladuje konkretni znanstveni um, tako da ne morejo razumeti čustveno impulzivnih ljudi. Zato se raje odločijo za silo. To je razlaga za brezkončne spore. Oni nimajo dovolj zdravega razuma, da bi vladali

ljudem v skladu z njihovim lastnim tipom, ali sploh nekemu drugačnemu tipu. Peta pod-rasa ima razvito moč uma in visokega intelekta. V koren-skem rodu imate klice vseh različnih kvalitiet človeštva pete rase, ki so utelešene in uravnovešene v vaši korenski rasi. Te se morajo razviti ena za drugo - te velike kvalitete in sposobnosti namreč. Tako vsako pod-raso obvladuje ena od teh kvalitiet, ki jo mora razviti zelo močno in tako obogatiti človeštvo kot celoto. Vi pa imate to sposobnost, da se razvijete vzdolž vseh teh smeri in jih asimilirate. To je eno izmed velikih poslanstev Indije v odnosu do človeštva v svetu. V njej so klice vseh teh pod-ras, kot otroci v materinem trebuhu. Pod-rase se razvijajo in nato ponovno vplivajo nazaj na mater. Vaši otroci, razpršeni po celotnem zahodnem svetu, razvijajo svoje kvalitete, še posebej tiste, ki v njih prevladujejo. Četrta s poslanstvom lepote, peta s poslanstvom uma, in obe lahko odkrijeta svoj ključ pri vas, od koder izhajata, in kamor se mnogi njuni predstavniki vračajo, da bi pomagali pri izgradnji tipa celotne pete rase. Dlje se ne morem spuščati. Celotno to vprašanje je zelo zanimivo. Če spoznate, da je evolucija pod-ras namenjena bogatitvi človeka te pete rase, potem boste nekoliko bolj razumeli način, na katerega se odvijajo migracije in njihovo vračanje v domovino, in spoznali, da je Indija skupna domovina celotne arijske ali pete rase. Šesta pod-rasa se sedaj šele rojeva. Sedma pa je na daljnem, daljnem obzorju prihodnosti. Šesta pod-rasa bo porodila šesto korenisko raso prihodnosti. Razvila bo nekatere kvalitete *buddhija*, duhovne intuicije, ki osvetljuje intelekt. To bo značilnost te pod-rase, ki se bo polnejše razvila v šesti korenski rasi, za katero se bo pripravljajal kontinent skozi naslednjih tisoče let. Evolucija se odvija po tej redni poti: rasa uteleša klice določenih posebnih kvalitiet; pod-rasa razvija eno od teh in obvladuje druge, ki so nujne pri človeku, ki je bil ločen za ta namen. Tako smo postopno spoznali, kako se razvija človeštvo, kako so potrebne vse te rase in pod-rase, in kako ima vsaka od njih svoje mesto v razvijanju popolnega človeštva na našem planetu, ter kako se pre-raščajo vsi ti antagonizmi, kako izginjajo vsi ti predsodki. Da so pod-rase soočene v prijateljstvo ali antagonizem s posredovanjem notranje vlade sveta zato, da lahko asimilirajo ena drugo. Vsaka antipatija raste iz neved-

nosti, in manj ko veste o ljudeh, več predsodkov imate do njih. Razvijajo namreč eno stran kvalitete, medtem ko vi drugo. Soočeni ste zato, da bi se znebili predsodkov in ozkosrčnosti. Domovina pa je talilni lonec vseh teh pod-ras. Vse prihajajo sem, nekatere spet odidejo, nekatere ostajajo. Tu so ljudje četrte pod-rase, Portugalci, Francozi. V starih časih so bili Grki. Tu so ljudje pete pod-rase, Nizozemci in Angleži. Prišli so in bodo odšli. Vsak je nekaj prispeval k povezanosti med narodi, ki postajajo postopno vse močnejši in močnejši, če sledijo impulzu notranjih *Vladarjev*, če ne gojijo rasnega sovraštva proti drugim, ki uničuje.

To je zelo praktično področje. Bolj, ko ga spoznavate, bolj praktično postaja.

Ves nemir in težave današnjega sveta so le znamenja prehodnega obdobja, skozi katerega gremo, ko ena civilizacija začenja izginjati, druga pa se začenja porajati. In vi, srce sveta, mati velike Arijske rase, katere otroci so razpršeni po celem svetu, imate v svojih rokah njeno neposredno usodo. Vi odločate ali bo šla evolucija naprej ali navzgor, ali pa se bo lahko nadaljevala šele čez stoletja. Veliko delo se ne more ustaviti. Evolucija se mora neizogibno nadaljevati, vendar pa se ne more nadaljevati z uničevanjem tega, kar že obstaja in se vračati na sam začetek civilizacije. Lahko se prvič v zgodovini naših ras odvija s postopnim prehodom v višje in plemenitejše stanje, če bodo *sinovi ognja* dosegli popolno zmago nad brati sence.

3. Predavanje

*Božanski načrt; Njegova področja;
Religije in civilizacije; Trenutni del načrta; Izbira narodov.*

V prejšnjem predavanju nisem povedala ničesar o Budah, vendar se je pri tem predmetu potrebno nekoliko ustaviti, saj je Buda, ali Bodhisattva, *glava* skupine *Učiteljev*. Spominjate se, da smo v prvem predavanju omenili *Vladarje*, *Učitelje* in *Sile*, aktivnost. Buda zaseda v veliki skupini *Učiteljev* isti položaj kot Manu med veliko skupino *Vladarjev*. Celotna notranja vlada sveta se ukvarja z evolucijo ras, konfiguracijo kontinentov itd. To še posebej izvaja velika skupina *Vladarjev*, ki jo v vsaki korenski rasi zastopa Manu. V povezavi s skupino *Učiteljev* pa odkrijemo veliko figuro, ki je Buda. On je *Učitelj* rase, tako kot je Manu *Vladar* rase. Zadnji Buda je postal gospod Gautama, ki je s to inkarnacijo prišel na svet v petem stoletju pred Kristusovim časom, kar ni imelo nobene zveze ne z raso ne s pod-raso. Prišel je v sredini velikega obdobja rase, da bi zaključil svoje učenje na zemlji. Njegov položaj *Učitelja* - Bodhisattve, kot bi ga imenovali budisti - Jagatguru, kot bi ga imenovali hindujci - sega nazaj, prav v civilizacijo četrte korenske rase. Na ta način se Manu in Buda ne pojavljata sočasno. Prvi posebej skrbi v evoluciji svoje rase za tip človeka, drugi pa za notranjo evolucijo, z razvi-

janjem duha v človeku preko ustanavljanja kakšne velike vere. Če pogledamo na preteklo življenje tistega, ki je postal Buda v svoji zadnji zemeljski inkarnaciji, vidimo, da se pojavlja kot veliki *Učitelj* vse nazaj do četrte rase. Nimam časa, da bi govorila o posameznih inkarnacijah, dovolj bo, če vas spomnim, da se je pojavil tu kot *Učitelj* korenskega roda, kjer je vladala religija Hindujcev v obliki, ki je znana po velikem rišiju Vyasi. Njegovo delo je bilo razdelitev *Ved*. Njegovo delo je bilo zbrati *Purane*, itd. On je tisti, ki je zarisal religiozno stran Hinduizma, kot je gospod Manu zarisal socialno in politično stran. Delo, ki ustreza njunima pripadajočima skupinama. Bodhisattva ne prihaja v rednih intervalih, ampak v določenem obdobju v evoluciji rase. Vsakokrat, ko se pojavi v rasi nova pod-rasa, se pojavi tudi Jagatguru, Bodhisattva, in to v najbolj zgodnjih dnevih te pod-rase. Vyasa je prišel, da bi Hindujcem zasnoval njihovo veliko religiozno politiko in se nato umaknil v Himalajo k velikemu bratstvu Rišijev. Javno se je ponovno pojavil v Egiptu kot ustanovitelj velike znanstvene religije, ki je Egipt naredila za luč tedanjega sveta. Predal je religijo znanosti, ki je bila, tako kot Hinduizem, nekako centrirana v sonce, vendar ne toliko v sonce kot izvor življenja, ampak sonce kot prinašalca življenja. Zato se osrednja podoba te religije vrti okoli božanske svetlobe. To je Ra, ali Oziris - imeni Boga-Sina - to je zamisel o prebivalcu v srcih ljudi. On je "luč, ki razsvetljuje vsakega človeka, ki je prišel na svet," če omenimo stavek, ki ga najdemo v "četrtem evangeliju." Tam ga najdemo zato, ker je ta evangelij grško-egipčanski in pripada tistemu velikemu rodu mistikov, ki so se združili pod imenom novo-Platonska šola, kjer sta bili združeni modrost Egipta in Grčije. Med Egipčani je bil znan kot Thoth. Še bolj pa je znan po grški obliki Hermes, Hermes Trismegistos, Trikrat-največji, kot ga tudi imenujejo. Zaradi te zmogljivosti je postal, utelešen kot tisti veliki Egipčan, ustanovitelj veličastne egipčanske religije, polne okultizma, napisane na egipčanskem papirusu in najdene v povojih mumij ter zbrane v *Knjigi Mrtvih*. Ta velika znanstvena in okultna modrost Egipta prihaja od njega, ki je bil Thoth, poslanec, grško Hermes, poslanec. Ko se je spet pojavil v Perziji kot Zarathustra, angleško Zoroaster,

se je pojavil kot ustanovitelj čudovite religije, *religije ognja*. Glede na starost te religije, je precej zanimivo, da se je pozneje med Perzijci pojavil zgodovinar, ki je preučeval svojo staro religijo in državo, ki je izšla iz te religije, ter določil nastanek perzijskega imperija v čas okoli dvajset tisoč let pred Kristusovim časom - datum, ki je natančen tudi po okulturnih zapisih in ga je podal eden naših študentov na zgodovinski osnovi ter se sklada z ugotovitvami tega Perzijca iz Bombaja. Nato se je spet pojavil kot Orfej v Grčiji, ustanovitelj misterijev, iz katerih so izhajali vsi poznejši misteriji. Ustanavljanje misterijev se vedno pojavlja v povezavi z Jagatgurujem. Ob predajanju religije, on vedno preda tudi notranje skrito življenje, ki je njegovo življenje, ki ohranja stik z nevidnim svetom, ki je vsaj v začetnem obdobju srce in moč religije. To je bilo njegovo zadnje pojavljanje kot Jagatguru, dokler se ni rodil v Indiji in končal svoje veliko življenje služenja na zemlji. Vi veste, da se je rodil kot princ Siddhartha, ki je postal Gautama Buda. Potem, ko je dosegel razsvetljenje v Gayi, je štirideset let učil po Indiji, izvajal veliko delo Bude in obračal, kot pravijo, *kolo zakona* s predstavljanjem *štirih plemenitih resnic, plemenite osmerne poti* in *treh draguljev*. Na videz čudno, saj ta religija ni bila namenjena predvsem deželi njegovega rojstva. Saj ni bilo razlogov za novo obliko religije. In res se je izkazalo, da je namenjena predvsem drugim narodom, ki ne bi sprejeli metafizike in filozofije Hinduizma, za katerega so potrebni posebno subtilni možgani, ki pripadajo prvi pod-rasi ali korenskemu rodu Arijev. Budizem ima tudi čudovito metafizično in filozofsko plat, ki jo številni narodi po Aziji ne preučujejo, ker ni v obliki, ki bi bila najbolj primerna za prenos velikega zaklada moralnega znanja tistim, ki so pripadali starejši, četrti rasi. Njegova praktična religija pa posebej temelji na in je namenjena urjenju velikih zakonov morale in pravnega mišljenja, čemur je on posvečal toliko pozornosti. Zato boste našli njegovo učenje na Ceylonu, Burmi, Siamu in severneje v Tibetu, Kitajski in Japonski, kamor je preneslo temeljne moralne resnice religije v obliki, ki je primerna za možgane četrte rase in ne toliko za subtilne možgane Hindujcev pete rase. Hindujci niso potrebovali nove religije, imeli so svojo.

Ne smemo pa pozabiti, da je bil gospod Buda Hindujec, slava Hinduizma, resnična luč Azije, kakor ga imenujejo, vendar še bolj resnično - luč sveta. Tako je med ljudmi širil svoje čudovito učenje z velikim številom prisposodob in zgledov iz njihovega vsakodnevnega življenja in po štirideset letih se je umaknil. Vendar pa ni nikoli povsem zapustil naš svet tako kot so to storili prejšnji Bude, morda zato, ker je bil prvi med vsem Budami, ki se je rodil v našem človeštvu. Zato je verjetno spletel tesnejše in nežnejše vezi med sabo in zemljo, katero je ljubil in poučeval. Tako lahko odkrijemo, da se še sedaj, v času svojega velikega praznovanja, ki ga budisti imenujejo "Senca Bude" pojavlja v blagoslov sveta. Zgoraj, daleč na severu, blizu Kitajske meje, v Severnem Tibetu, onstran Himalaje, je enkrat na leto, kakor nam pravijo budisti, mogoče videti *senco gospoda Bude*. To je v času velikega praznovanja Vaishakha (Vesaka), ki ga obišče mnogo, mnogo ljudi, da bi priostvovali temu praznovanju na tistem posebnem mestu. Pa tudi drugi manj znani primeri pričajo o tem, da se gospod Buda še vedno zanima za evolucijo tega planeta.

Kot Jagatguru ga je nasledil veliki riši Indije, Riši Maitreya. O njem lahko berete v vaših knjigah, o njegovem občasnem pojavljanju in prizadevanju za ohranitev miru ter delovanju skozi ljubezen. Veste, da je prišel na svet, da bi ustanovil novo veliko religijo. Pojavil se je v Palestini, kjer je prevzel telo učenca imenovanega Jeshua ali Jezus, z namenom, da bi predal rasam Evrope religijo, ki bi bila primerna za njihovo evolucijo, saj to je veliko delo *Učitelja* sveta. On nenehno pomaga in blagoslavlja vse velike religije sveta. Njegova ljubezen je vse-prežemajoča. Vendar pa prihaja k vsaki pod-rasi, da bi ji predal njeni evoluciji primerno religijo. Pod-rase se ne razlikujejo med seboj tako zelo kot korenske rase. Če boste na primer primerjali Kitajca, ki pripada četrti korenski rasi in kašmirskega Brahmana, ki pripada peti korenski rasi, boste takoj odkrili zelo veliko razliko v tipu človeka. Takoj boste spoznali, da predstavlja kašmirski Brahman povsem nov tip človeštva kot pa Kitajci, Japonci, Mongoli in Tatarji centralne Azije. Vsi ti so precej različni od arijskega tipa. Pri Arijičih ne boste našli visokih ličnic kot

pri Tatarih ali Mongolih. Niti poševnih oči, ki so značilne za azijske pod-rase četrte korenske rase. Različna je tudi oblika nosa, glave, pa tudi postave. Te zunanje razlike gredo z roko v roki z najbolj pomembnimi notranjimi razlikami. In če preučite živčni sistem, boste odkrili najbolj očitne in najbolj pomembne razlike. Tako je živčni sistem Arijcev veliko bolj prefinjen, veliko bolj občutljivo uravnotežen kot živčni sistem Kitajcev ali Japoncev. To ste gotovo odkrili tudi sami, če ste prebirali zgodovino Kitajske, o neverjetnih trpinčenjih, ki jih lahko prestanejo Kitajci, ne da bi pri tem umrli. Če pa bi ta trpinčenja izvajali nad Arijci, bi ti umrli zaradi živčnega šoka. To je najbolj značilna razlika med tema dvema rasama. Če pogledate Rusko-Japonsko vojno in primerjate smrtnost ranjenih japonskih vojakov s smrtnostjo ruskih, boste odkrili, da je velik del japonskih okrevalec. To ni predvsem posledica boljše nege in skrbi, ampak tega, kar bi lahko imenovali brezupna rana, ki je pri Rusih povzročila veliko raztrganino ter posledično strašen živčni šok in smrt. Medtem ko je podobna rana pri Japoncih vzbudila precej manjši šok in posledično okrevanje. Severnoameriški Indijanci so tudi tega tipa in lahko prestanejo poškodbe, ki Arijca položijo izčrpanega, nemočnega in obsojenega na gotovo smrt, medtem ko se bo prvi po dveh ali treh dneh že vrnil na bojno polje. To je pomembna značilnost nekaterih pod-ras četrte rase in je v nekem smislu velika rasna nad-moč. Vendar pa je prav od te razlike v živčnem sistemu odvisna evolucija pete rase. Notranja struktura možganov, njihova sposobnost za sprejemanje vtisov in za delovanje mentalnih sil, ki jih nato usmerjajo v vse smeri, njihovo obdelovanje teh vtisov, indukcija in dedukcija, vse to so značilnosti pete rase. To je visoko razvit in nestabilen živčni sistem, a z ogromno močjo konkretnega uma. Vse te razlike nujno določajo obliko religije, ki jo predaja Jagatguru. Od tu razlike med religijami. Včasih ljudje pravijo: "Zakaj naj ne bi obstajala za vse ljudi ena sama religija?" Odgovor je prav v tej veliki raznovrstnosti človeških tipov, v teh temeljnih razlikah med ljudmi. V evoluciji človeštva morate skupaj razvijati fizično, čustveno in mentalno naravo človeka in temu ustrezno in v veliki meri je odvisno, duhovno izpopolnjevanje vsake Rase.

Če na ta način gledamo na velike religije, ki so bile ustanovljene znotraj obsega Arijske rase, boste v vašem Hinduizmu odkrili to, kar lahko imenujemo, vse prežemajočo religijo, čeprav je bila, zaradi svojih metod praktično omejena na Hindujce. Vendar pa v Hinduizmu najdemo vse posebnosti poznejših religij. Iste ideje, ki so morda pri drugih religijah bolj v ospredju, najdemo tudi v Hinduizmu, a morda bolj v ozadju. V vsaki religiji so nekatere posebne značilnosti, ki jih je predal *Učitelj sveta*, ki so omogočile tisti posebni civilizaciji primerno evolucijo posebnih kvalit, ki jih mora tista pod-rasa prispevati k prihajajoči popolnosti človeške vrste. Spomnite se, kaj sem v prejšnjem predavanju rekla o različnih kvalit, ki jih morajo razvijati različni tipi človeka, če se želijo razviti do popolnosti, tako kot se je razvila razlika v spolu. Vi veste, da v dveh tipih telesa, moškem in ženskem, najdemo temelje za različen čustven in intelektualen razvoj. Podobno je to pri vprašanju ras in pod-ras. Če boste vprašali psihologe, kakšna je temeljna razlika med moškim in ženskim telesom, vam bodo odgovorili, da je žensko telo veliko bolj primerno za razvoj sistema žlez, medtem ko je moško veliko bolj primerno za razvoj mišičnega sistema. Te temeljne fiziološke razlike med moškim in žensko so nujne, če se hočejo razviti ustrezne kvalitete v rasi. Spomnite se na besede Manuja: "Moški so bili ustvarjeni za očete in ženske za matere." To je najbolj pomembna razlika, ki obvladuje telo vsakega. Ko pridete do čustvenega razvoja, ki poteka preko sistema žlez, ki hrani, boste odkrili, da je ta pri ženskah bolj razvit kot pri moških. Od tu velika napaka v sodobnosti, ki poskuša žensko izenačiti z moškim, da bi delovala na enak način, ter pozabila na razliko in na vrednost razlike. Moški ne more postati ženska, niti ženska moški. Feminizirani moški je enako nepriljubljen kot možata ženska. Katere so vse te razlike? Kako se kažejo? V tem, kar lahko imenujete materinstvo in očetovstvo, je temeljna razlika tipa. Ženska hrani, ščiti, pomaga, to so posebne kvalitete matere - nežne, prijazne, potrpežljive in vztrajne - tudi, če vzamete moško kvaliteto, kvaliteto poguma, je ženski pogum precej drugačen od poguma moškega. Pogum je pri moškem velik impulz njegove narave, da bi se branil pred odporom. Pogum ženske izvira iz ljubezni, predanosti, tako da je tako po-

gumna, včasih pogumnejša od najbolj pogumnega moškega. Vendar pa je to pogum v obrambo nekoga ali neke stvari, ki jo ljubi, in ne želja po samo-obrambi, rivaliteti proti nasprotniku. Res je, da se bodo te kvalitete postopno spojile. Res je, da boste včasih našli nekatere od teh nasprotnih kvalitete pri obeh - v najbolj plemenitem moškem boste našli precej sočutja, v najbolj plemeniti ženski pa veliko moč poguma. To je spajanje nasprotij, ki se združujejo zato, da bi se lahko na svetu postopno pojavil popolni človek, v katerem bodo razvite vse kvalitete. Vendar ni priporočljivo nikakršno pre-zgodnje izsiljevanje. Mi še nismo dosegli popolnosti kvalitete. To še čaka na nadaljnjo evolucijo. Podobno, ima tudi vsaka pod-rasa svojo lastno prevladujočo kvaliteto. Pri obravnavanju religij sem večkrat omenila, da religija vsake pod-rase prinaša posebno težnjo, ki je vpletena v civilizacijo. In kvalitete, ki jih prinaša religija so kvalitete, ki jih potrebuje civilna država ljudstva. To vam je dobro znano. Vzemite vašo lastno veliko korensko religijo in v njej boste našli dve ideji, ki sta v resnici ena, ki je nad vsemi drugimi. Ena od teh je "prisotnost Boga." "Jaz sem ustvaril to vesolje z delom sebe" - pravi Šri Krišna. Bog v vsem, eno življenje utripa v vsaki obliki, eno življenje v ozadju vsakega predmeta. Uporabila sem zahodno frazo "prisotnost Boga." To je postopno vračanje na zahod. Tam so imeli obliko panteizma, bog v vsem, ki ni nikoli pritegnil nobenega, razen najvišje mislece zahoda, kot recimo Spinozo, ki pa je bil le na pol zahodnjak, ker je bil Jud. Pri tej religiji ni bilo prostora za čaščenje, prostora za predanost in navdušenje, kajti Bog je bil prisoten povsod in v vsem. Bog je bil prisoten v svetu, resničen je postal le z realizacijo notranjega Boga. Tako je s predanim, ki ne časti notranjega Boga, Brahmana, ampak česti neko božansko manifestacijo. To je lahko Višnu, lahko je Šiva, Mahadeva, ali Šri Krišna. Za rast predanosti je vedno potrebna oblika. Zato je nujno, če želimo realizirati idejo o prisotnosti Boga, da ga častimo v številnih oblikah, ljubimo v mnogih oblikah. Prav to daje toploto predanosti do Hinduizma, kajti ne le za filozofa, ampak tudi za predanega, je Bog manifestiran skozi celotno to sublimno religijo; kaže se v številnih oblikah, tako da lahko pritegne različne

narave ljudi. Zato moram končati s stihom iz *Gite*, ki sem ga na pol že omenila: “Jaz sem ustvaril to veselje z delom sebe, in *Jaz ostajam*.”

On ostaja “transcendenten” kot bi rekli zahodni filozofi. Ne le kot življenje v vsaki obliki, ampak on kot življenje, ki presega celotno veselje. On kot najvišji objekt predanosti, Išvara svetov. Tako je v tej religiji prevladujoča ideja združenosti življenja, prisotnosti božanstva in kot druga plat tega, solidarnosti, bratstva med ljudmi. To ni drugačna doktrina, ampak druga fa-za iste. Aspekt volje človeka je le zunanja stran prisotnosti Boga in se izraža v značilni besedi Hinduizma, ideji *dharme*. Te besede ni mogoče prevesti. Tega ni sposoben noben zahodni jezik. Lahko ji pravite religija, dolžnost, obveza, vendar pa nobena beseda iz tujega jezika ne more sporočati tistega, kar ta beseda sporoča Hindujcu. To je ta velika ideja, ki je naloga Hinduizma, da pridiga in vzpostavlja v celotnem svetu obvezujočo naravo dolžnosti. In to zaradi razloga, ki ga boste spoznali čez nekaj trenutkov.

Ko zapustimo Hinduizem in pridemo do religije Egipta, je to religija znanosti, religija globokega študija zunanjega sveta, naravnih pojavov in “magije” Egipta, ki temelji na znanstvenem študiju in ki je bila čudež tedanjega časa. Egipta ni več in njegovi ostanki so zakopani v njegovih grobovih. Danes nihče ne časti Thotha ali Hermesa, grškega imena tistega mogočnega Jagatguruja. Civilizacija Egipta je mrtva in pokopana, odkrivajo jo le raziskovalci ali arheologi in mitologi. Prosim vas, zapomnite si to izginotje, ker je zelo pomembno za razumevanje našega predmeta. V Perziji boste odkrili naslednjo noto, znanje in čistost. Ta odmeva do današnjih dni - čista misel, čista beseda, čisto dejanje. Ne smete oskruniti elementov narave. Ne smete oskruniti zemlje, vode ali ognja. Zato zoroastrijci ne kremirajo ali potopijo svojih mrtvih, saj bi s tem onesnažili enega od elementov. Zato pustijo, da njihovi mrtvi razpadejo na koščke in da jih raznesejo ptice. Za sodobne Perzijce to ne obstaja več. Stara Perzija je izginila. Sodobne pa ne moremo primerjati s tistim mogočnim kraljestvom, ki se je širilo v svojih slavnih časih preko velikega dela Azije. Kje je Grčija? Izginila. Grčija je svetu podarila lepoto, lepoto glasbe, lepoto oblike, lepoto barve, lepoto jezika, ki so

bile utelešene v civilni državi naroda. Za Grke je bilo človeštvo sestavljeno iz Grkov in barbarov. Vse kar je bilo izven Grčije je bilo divje. Za Grka je bila najbolj vzvišena dolžnost do države. Njegova religija je žrtvovana državi, njegova civilna država je bila vse. Nato je prišlo krščanstvo, religija konkretnega uma in individualnosti. S peto pod-raso se je vrednost individualnosti vtisnila v ume človeštva. To je bila naloga krščanstva, da razvije konkretni um, in pokaže na vrednosti individualnosti, vrednost posameznika. Zaradi tega je iz krščanstva postopno izginila ključna doktrina reinkarnacije, kajti ta je zmanjševala vrednost posamezniku - posameznemu življenju, majhnemu delu dolgega, dolgega niza, ki se širi za in pred nami. Eno življenje se zdi tako malo, tako majhno, tako nepomembno. Saj ni tako pomembno, kaj se zgodi z njim. Zato je ta ključna doktrina izginila iz krščanstva in se za določen čas skrila, tako da se je vsa pozornost usmerila na vrednost enega življenja. Ali vas ni nikoli presenetilo kako izjemno pretirana je pozornost, ki je posvečena enemu samemu življenju, in da naj bi bila večna prihodnost človeka odvisna le od tega enega življenja? Če človek v tem življenju verjame v Krista, potem je vse v redu, njegova nagrada bodo večno trajajoča nebesa. Če pa je v tem življenju nevernik, potem bo njegova usoda večni pekel - najbolj iracionalna doktrina, za katero sem kadarkoli slišala. Vendar so ji ljudje verjeli več stoletij. Zdi se, da so ljudje sposobni verjeti v absurdnosti, če jih v to prisili, recimo, duh časa. Izgubijo svoj razum in občutek za razmerje. Vsi kristjani so verjeli povsem neprisiljeno. Take stvari niso racionalne in jih nikoli ne moremo pripisati ostremu intelektu mislecev. Zato so se izobraženi ljudje izognili krščanstvu in beseda *agnosticizem* je postala najbolj priljubljena beseda znanstvenikov in mislecev. Vendar pa ima krščanstvo izredno vrednost. Razvilo je močno in silno individualnost, ki je nujna za nadaljnji napredek človeške rase. Razvilo je tudi tekmovanje in spore, spore med narodi, med razredi, med bogatimi in revnimi, med učenimi in nevednimi - zgodovina Evrope je velika povest o boju. Tako se je razvijala moč, razvijala silnost in moč uma ter telesa, napredovala je znanstvena misel. Opravila je svoje delo in delež v človeški evoluciji. In se bo naravno izčrpala v svetovni vojni. Počasi se je začelo

rojevati drugo veliko krščansko učenje, ki je bilo pozabljeno v tistih zgodnjih časih. “Tisti, ki je močan, mora nositi slabosti šibkega.” “Tisti, ki je večji, naj bo kakor tisti, ki služi, kajti jaz sem med vami kot tisti, ki služi.” To je drugi veliki navdih krščanstva, predajanje močnih služenju drugim. To se začenja kazati med vsemi temi boji. V krščanstvu boste odkrili to, kar imenujemo javni duh, veliko močnejše kot tu: pripravljenost pomagati drugim, altruizem, kakor ga imenujejo. Dolžnost služenja, pa čeprav pristranska.

To, kar želim povedati z vsem tem, je to, da je do sedaj vsaka religija in civilizacija, ki se je porodila iz te religije, izginila. Vse, razen Hinduizma, korenskega roda, so izginile. V svojem času Babilon in Egipt, danes Anglija, Francija in Amerika. Poglejte, kje so civilizacije, ki so obstajale? Kje je Egipt? Kje je civilizacija Egipta? Mrtva. Civilizacija Perzije? Mrtva. Civilizaciji Grčije in Rima? Mrtvi. Ostale so le ruševine, njuna literatura in umetnost. Krščanstvo je imelo za sabo tisoč let nevednosti preden je odkrilo Grčijo in Egipt ter ju osvežilo. To je tisto, kar se je dogajalo skozi celotno preteklost. Vprašanje je: “Ali se bo ponovilo? Ali bo tudi ta civilizacija pete pod-rase izginila tako kot druge do sedaj?” Zakaj so izginile? Zato, ker so izčrpale vso svojo moč in so se oprijemale starih oblik, namesto da bi prešle na nove. Uničene so bile in temu je sledila nevednost. Ali bo tako tudi v Evropi? To je še nerešen sedanji problem.

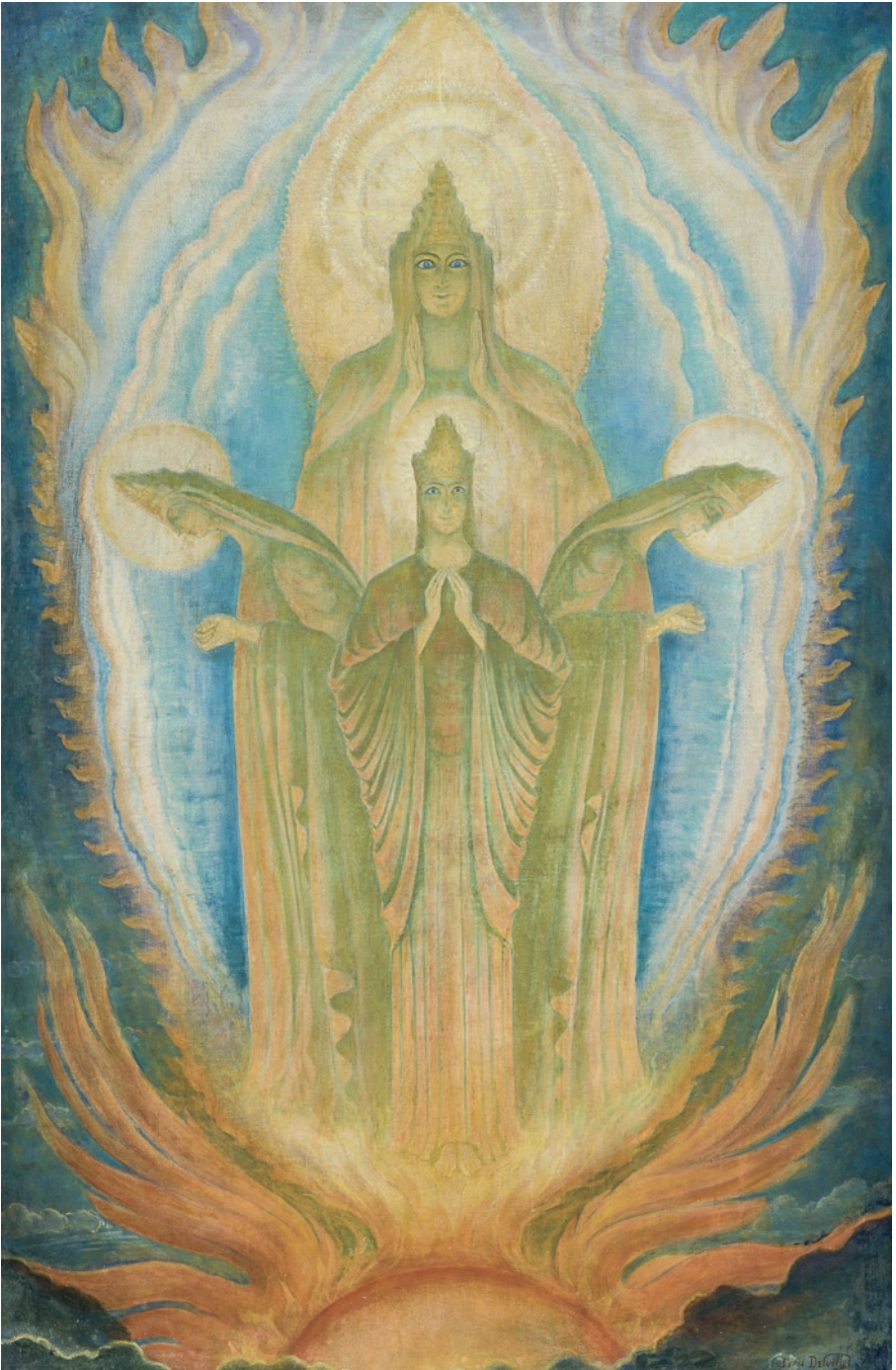
V velikem načrtu, načrtu Išvare za njegov sončni sistem, je sedem njegovih področij razdeljeno med *Vladarje* sistema. O njih včasih govorimo kot o “sedmih duhovih pred prestolom” ali “planetarnih Logosih.” Vsak od teh nadzira evolucijo ene od sedmih zaporednih *verig*, v vsaki, od katerih se razvija sedem planetov, okoli katerih potuje val sedemkrat in tako opiše sedem *krogov*. Išvara je kot velik arhitekt. On podeljuje področje svojega načrta vsakemu od svojih nadzornikov - planetarnemu Logosu. Vsak Logos razdeli svoje področje na sedem zaporednih stopenj ali *verig*, in vsak planet v tej *verigi* ima svoj lasten načrt, ki ga je potrebno izvršiti. Tako so pododdelki dosegli Gospoda sveta, *glavo* skupine *Vladarjev*, kateremu je dode-

ljena posebna faza v zgodovini sveta. To on razdeli med Manuje, tako da vsak od njih vodi svojo lastno raso, v skladu s splošnim načrtom, ki je evolucija človeštva kot celote v solarnem sistemu. Gospod Vaivasvata Manu ima svoje področje delovanja v peti korenski rasi. V tem načrtu so si sledili imperiji, rastli, cveteli in padali, bili uničeni in pripeljani do svojega konca. Ali lahko sledimo temu načrtu, ki se je vedno izpolnjeval z uničenjem, in naredimo nov korak naprej? To je problem današnjega časa in problem vojne. Zakaj je svetovna vojna izbruhnila v našem času, izbruh te tako male stvari, pa vendar so bile posledice principov in sprememb tako velike? Nekateri se boste čudili, da so razpadli v kratkem času vsi prestoli po Evropi, razen v Angliji. Propadli so eden za drugim. To je bilo redno propadanje in razpadanje kraljestev in kraljev. Nemški imperator, kje je? Avstrijski imperator je umrl in za njim vsa tista mala kraljestva Evrope, ki so imela kronane glave - vsa so propadla. To je nekaj neobičajnega, če se to dogaja dan za dnem. Mogoče vas niti ne prizadene kot slika uničenja. Sedaj lahko odkrijemo posledice, uničenje oblike vladanja, ki je značilna za peto pod-raso, oblika, ki se je izživela. Zato je bila zdrobljena na koščke. Vojna je bila najlažji način za to opravilo. Pred tem je uničila tudi višjo obliko vladanja, kjer je bil ideal vladanja svoboda. Tako ste imeli, v presledkih, francosko republiko, svobodno združeno Italijo, omejeno monarhijo italijanskega kraljestva, Veliko Britanijo z ustavnim kraljem, kjer so bile za kralja vpeljane velike restrikcije, tako da so ljudje postajali z vsakim dnem močnejši. Tako imate tudi Združene Države, veliko republiko zahoda, in povsod po svetu svobodo. Svoboda je dih nove dobe in smrtni izdih stare. Vojna rešuje ta vprašanja. Ubije avtokracijo. Nova pod-rasa, ki se rojeva, prejema neizmerno okrepitev v vojni s tistim prelivanjem krvi mladih ljudi, tistih, ki so voljni žrtvovati celo svoja življenja zato, da bi lahko živeli drugi ljudje po svetu - čudovit spektakel, če gledate nanj s tega stališča, da gredo mladi vseh narodov v smrt in pokole hujše kot smrt zaradi čudovitega ideala. In med temi je gospod Vaivasvata Manu našel duše, ki jih je potreboval za svojo šesto pod-raso - tiste, ki jim je več do ideala kot do sebe, tiste, ki jih skrbi svoboda ljudi bolj kot zmagoslavje posameznih vladarjev. Ta čudovit pogled na voj-

no je bil precej zamegljen v zadnjem spopadu. Precej tistega duha, ki je bil uničen v Nemčiji, je prešel na zmagovalce, ki so se okužili z vojaškim duhom, ki je na zahodu sedaj precej visok. Sedanji del črta, ki se izpolnjuje, je prehod proti temu, kar ljudje imenujejo demokracija, vladavina ljudi, ki naj bi nato prešla, ne v socializem sovraštva, o katerem je pridigal Karl Marx, ampak v socializem ljubezni, ki se izraža preko tiste znane maksime, v kateri država temelji na družini, katere pravilo je "Od vsakogar v skladu z njegovo sposobnostjo, vsakemu v skladu z njegovimi potrebami." To je pravilo visokega socializma. To je le družina, razširjena na narod. Del dela Indije in njenega poslanstva v svetu bo, da bo svetu vrnila ideal naroda kot družine, razširjene javne kreposti kot kreposti družine, splošne in trajne. V tisti izjemni knjigi Babu Bhagavan Das Sahaba *The Science of Emotions* (Znanost o čustvih), je on praktično prvič obravnaval dve korenski čustvi, sovraštvo in ljubezen. Pri tem kaže, kako ljubezen v družini, ki raste iz sorodstva in krvi, spreminja državo v krepostno, tako da postaja velika družina. To je pravilna ideja, stara indijska ideja, da je enota družina in ne posameznik. To je del dela, ki ga mora Indija sporočiti celotnemu svetu. Stopnja načrta je trenutno praktično naslednja: Evropske dežele so v stanju divjega nemira. Kjerkoli je bila tiranija, se je odvila revolucija, in revolucija nevednih in jeznih ljudi lahko proizvede le diktaturo, ki zamenja uničeno avtokracijo. Če pogledamo na narode Evrope, ima ena nacija posebno prednost, in ta nacija je Britanska. Načrt je bil zasnovan tako, da se lahko, ali pa tudi ne, izpelje takoj, ker se prilagaja spremembam v človeških bitjih in volji ljudi. Čeprav se na koncu izpelje, je včasih potrebno obsežno uničenje in še to po dolgem odlogu.

Ko sem bila nazadnje v Britaniji, se je tam odvijala nova faza. Navajena sem bila na stari sindikalizem, ki je množice naučil precej discipline, da so bili sposobni izpeljati obsežne stavke brez spopadov ali motenj ali kakršnihkoli težav. Tako je bil čudovit pogled na London, ko se je odvijala stavka železničarjev - tisoče ljudi v procesiji, ki so zapustili delo. Ni bilo spopadov, težav, brez strahu, država je delovala naprej. Množica sestradanih je strmela v

vlado. To je bil čuden pogled na vse te železničarje, ki so hodili po ulicah, brez dela, medtem ko so številni plemiči in ljudje plemenite krvi delali na postajah, nekateri prevažali mleko, nekateri vodili stroje, vse dokler se stavka ni nehala. Vsi so govorili: “neposredna akcija.” Kar pomeni: posamezen sindikat ali kombinacija sindikatov, ki imajo v svojih rokah življenja ljudi, ali kakor to imenujejo, ključno industrijo, kot premog in transport, ter tisti, ki dobavljajo življenjske potrebščine v velika mesta, kot vodo, elektriko itd, te organizacije se združijo in stavkajo za kak skupen namen, brez tistih v trgovini in industriji, in pravijo: “Če ne boste popustili našim zahtevam, vas bomo stradali, dokler se ne boste uklonili.” Stari način delodajalcev so sedaj uporabili zaposleni. Del ljudi tiranizira celotno ljudstvo, ti pa so zastopani v parlamentu preko ljudi, ki so jih izvolili. Neposredna akcija prihaja iz razreda ali dela ljudi, ki želijo uveljaviti svojo voljo proti narodu z grožnjo stradanja. To je v nekem smislu koristno. Višje razrede uči, kako so odvisni od delavcev in kako so jih izkoriščali v preteklosti. Vendar pa bi bilo usodno, če bi bilo uspešno. Dežela v Evropi, ki je sposobna omogočiti miren prehod v demokracijo, brez revolucije - čeprav so se tam odvijale v zgodnjih časih revolucije manjše vrste - je Velika Britanija. Dosegla je praktično univerzalno volilno pravico, volilno pravico za vse njene prebivalce. Pred njo je odprta pot, če bo le ohranila svojo glavo, in lahko ustvari prehod v mogočno British Commonwealth z Indijo svobodnih narodov, samo-vladajočih, vendar povezanih z vezmi medsebojnega služenja. To je načrt, ki si ga prizadeva izpeljati Manu.

Annie Besant Wood je bila dolgoletna predsednica Teozofskega društva (1907–1933), ki se je rodila 1. oktobra leta 1847 v bližini Londona v družini irskega porekla. S pomočjo materine prijateljice Ellen Marryat je pridobila dobro izobrazbo ter razvila močan čut odgovornosti do družbe.

Leta 1874 se je pridružila Secular Society ter v njem

tesno sodelovala s Charlesom Bradlaughom, urednikom revije *National Reformer*, za katero napisala številne članke o zakonu in pravicah žensk. Leta 1877 je izdala knjigo *The Laws of Population*, ki je govorila o nadzorovanju rojstev in bila zaradi tega deležna velikega odmeva v javnosti. To delovanje jo je povežalo s socialisti in Georgem Bernardom Shawom. Pridružila se je Social Democratic Federation in zasnovala lasten časopis *The Link*. Med drugimi je v njem leta 1888 objavila članek "White Slavery", v katerem je opozorila na nečloveške razmere in nizke plače žensk v eni izmed londonskih tovarn. Naslednjega leta pa je sodelovala pri izdaji vplivne knjige *Fabian Essays*.

Istega leta, 1889, je Annie Besant dobila v roke knjigo *The Secret Doctrine* Helene Petrovne Blavatsky in se navdušila za teozofijo in postala članica Teozofskega društva, kateremu je nato posvetila svoje nadaljnje življenje. Leta 1893 je odpotovala v Indijo na sedež društva in ga istega leta v Chicagu zastopala na World Parliament of Religions. Teozofijo in hindujsko filozofijo je predstavila tako bleščeče, da si je takoj pridobila naklonjenost hindujske javnosti, ki jo je nato podprla v njenih reformnih prizadevanjih za družbeno, vzgojno in politično prenovu Indije, ki jo je začela leta 1898 z ustanovitvijo Central Hindu College v Benaresu. Mahatma Gandhi je dejal, da je Annie Besant prebudila Indijo iz spanja, še posebej, ko je leta 1916 ustanovila Home Rule League in bila nato leta 1917 izvoljena za predsednico Indian National Congress. Annie Besant se je še nadalje vključevala v boj za pravice žensk in se posvečala pisanju teozofskih vsebin, saj je napisala številne članke in knjige, ki sedaj spadajo med klasična teozofska dela. Umrla je 20. septembra 1933 v Adyarju.